

รายงานการวิจัย

ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้และความเข้าใจคำบุพบทในการอ่าน
เพื่อความเข้าใจของนักศึกษาไทย

**The Relationship between the Usage and the Understanding
of Prepositions in Reading Comprehension
among Thai Students**

รศ. ดร. ณัฐชยา เกลยทรัพย์

กันยายน 2553

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
118 ถนนเสรีไทย คลองจั่น บางกะปิ
กรุงเทพมหานคร 10240
ประเทศไทย

โทร: 662-375-8972

โทรสาร: 662-374-2759

E-mail: rcadmin@nida.ac.th

© 2553 โดยสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สงวนสิทธิ์: ลิขสิทธิ์เป็นของผู้วิจัย และสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
มีสิทธิ์นำไปเผยแพร่ได้ หากผู้วิจัยจะนำไปเผยแพร่ต้องระบุว่า
ได้รับทุนจากสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ข้อความและความคิดเห็นใดในสิ่งพิมพ์ฉบับนี้เป็นของผู้เขียน/คณะผู้วิจัย มิใช่
ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
ขอสงวนสิทธิ์ที่จะไม่รับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นกับบุคคลหรือ
ทรัพย์สินอันเป็นผลมาจากสิ่งใดในรายงานฉบับนี้

บทคัดย่อ

งานวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้คำบุพบทและความเข้าใจส่วนของประโยคที่ละคำบุพบทไว้ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักศึกษาปริญญาโท 60 คนในสาขาต่างๆของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งแบ่งเป็น 3 กลุ่มคือ สูง กลาง และต่ำ ตามระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษที่วัดโดยแบบทดสอบการอ่านมาตรฐาน สำหรับผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (กลุ่มละ 20 คน) การเก็บข้อมูลทำโดยให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มทำแบบทดสอบ cloze test ซึ่งประกอบด้วยเนื้อเรื่องยาว 2 เรื่องที่ละคำบุพบททุกคำไว้ ทั้งบุพบทที่เป็นคำเดี่ยวและที่เป็นกลุ่มคำ (single and complex prepositions) เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างเติมเอง และให้กลุ่มตัวอย่างแปลเนื้อเรื่องดังกล่าวเป็นภาษาไทยเพื่อวัดความเข้าใจส่วนของประโยคที่ละคำบุพบทไว้ ผลการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มพบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำเท่านั้น ในด้านความสามารถในการใช้คำบุพบทและด้านความเข้าใจส่วนของประโยคที่ละคำบุพบทไว้ ในภาพรวมคะแนนการใช้คำบุพบทมีความสัมพันธ์กับคะแนนความเข้าใจคำบุพบทในระดับปานกลาง จึงสรุปได้ว่า ผู้อ่านยังคงเข้าใจส่วนของประโยคที่ละคำบุพบทได้ การที่ทุกกลุ่มได้คะแนนความเข้าใจสูงมากบ่งบอกเป็นนัยว่าความสามารถในการใช้คำบุพบทมีผลน้อยมากหรือแทบไม่มีผลต่อความเข้าใจหรืออีกนัยหนึ่งคือคำบุพบทไม่ได้ทำให้เกิดความยากในการเข้าใจเรื่องที่อ่าน เพราะผู้อ่านสามารถใช้กระบวนการอ่านจากบนสู่ล่างหรือภูมิหลังในการเข้าใจความหมายได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเสนอแนะว่า ในการฝึกอ่านเร็ว ผู้เรียนควรฝึกให้มองผ่านหรืออาจมองข้ามคำบุพบทส่วนใหญ่ไปอย่างรวดเร็วเพื่อเพิ่มความเร็วในการอ่าน

Abstract

This research aimed to examine the relationship between the preposition usage ability and comprehension of the parts of English sentences where prepositions were deleted. The subjects of the study included sixty Master's Degree students in different fields of study at NIDA in Bangkok, Thailand, who were divided into three proficiency-level groups—high, middle, and low(20 each) — based on their reading scores from a standardized reading test for EFL students. They were administered a clozetest which consisted of two long passages in which all the prepositions were omitted. The students were asked to fill in each blank in the passages with a single or complex preposition, and to translate the passages into Thai to measure their comprehension of the parts where prepositions were missing. When the three groups were compared, a significant difference was found only between the high- and the low-proficiency groups in the mean scores of preposition usage and this was also the case for the mean scores of comprehension of the parts where prepositions were missing. As a whole, the preposition usage score was found to have a moderate relationship with the comprehension score. It could be concluded that the readers were still able to grasp the meaning of the parts where prepositions were missing. This implied that the ability to use English prepositions had little impact on comprehension; in other words, English prepositions contributed only little difficulty to the reading text, for the readers could use top-down processing or background knowledge, including the linguistic knowledge of the mother tongue to detect the meaning. It was therefore recommended that, in practicing speed reading, student readers be trained to quickly scan through, or even overlook, most prepositions to increase their reading speed.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยทุนส่งเสริมงานวิจัยของสำนักวิจัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ผู้วิจัยจึงต้องขอกราบขอบพระคุณท่านประธานและท่านคณะกรรมการดำเนินงานกองทุนส่งเสริมและพัฒนางานวิจัยไว้ ณ ที่นี้ด้วย

นอกจากนั้นผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านผู้อ่านวิจารณ์งานวิจัย (reader) ที่กรุณาให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงงานวิจัยตั้งแต่ข้อเสนอโครงการและรายงานการวิจัยให้ดียิ่งขึ้น

ที่จะลืมมิได้คือ ขอขอบคุณบรรดาลูกศิษย์หรือนักศึกษาที่มีส่วนร่วมในการทำแบบทดสอบเพื่อให้ได้ข้อมูลมาศึกษา ทำให้งานวิจัยชิ้นนี้บรรลุผลด้วยดี

ขอขอบคุณทุกฝ่ายอีกครั้ง

ณัฐชยา เฉลยทรัพย์

สารบัญ

		หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย		ii
Abstract		iii
กิตติกรรมประกาศ		iv
บทที่		
1	บทนำ	1
	1.1 ภูมิหลังของการวิจัย	1
	1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
	1.3 ขอบเขตของการวิจัย	3
	1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย	3
2	วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	4
	2.1 คำบุพบทคืออะไร	4
	2.2 โครงสร้างของคำบุพบทและบุพบทวลี	5
	2.3 ความแตกต่างระหว่างคำบุพบทกับคำกริยาวิเศษณ์ และ particles ใน phrasal verbs ที่มีรูปเหมือนกัน	7
	2.4 ปัญหาการใช้คำบุพบท	8
	2.5 กระบวนการอ่าน	12
	2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14
3	ระเบียบวิธีวิจัย	17
	3.1 กลุ่มตัวอย่าง	17
	3.2 กรอบแนวคิดในการวิจัย	18
	3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	19
	3.4 การจัดเก็บข้อมูล	19
	3.5 การประมวลผลข้อมูลและการวิเคราะห์	20
4	ผลการศึกษา	21
	4.1 ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง	21
	4.2 ความสามารถในการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษ	22
	4.3 ความสามารถในการเข้าใจส่วนของประโยค ภาษาอังกฤษที่ละคำบุพบทเชื่อมโยง	22

บทที่		หน้า
	4.4 ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษ และความเข้าใจส่วนของประโยคที่ละคำบุพบทเชื่อมโยง	23
	4.5 ความผิดพลาดในการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษของ ผู้เรียนไทย	24
	4.6 สาเหตุของความผิดพลาดในการใช้คำบุพบท	38
5	บทสรุป การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	41
	5.1 การอภิปรายผล	42
	5.2 บทสรุป	44
	5.3 ข้อเสนอแนะ	45
	References	47
	ภาคผนวก	49

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง	21
2	เปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำบุพบทของ กลุ่มต่ำ กลางและสูง	22
3	เปรียบเทียบความสามารถในการเข้าใจส่วนของประโยค ภาษาอังกฤษที่ละคำบุพบทเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มต่ำ กลางและสูง	22
4	ความแตกต่างของความสามารถในการเข้าใจส่วนของ ประโยคภาษาอังกฤษที่ละคำบุพบทเชื่อมโยงของกลุ่มต่ำ กลางและสูง โดยทดสอบเป็นรายคู่	23
5	ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจส่วนของประโยคที่ ละคำบุพบทและการใช้คำบุพบทในกลุ่มต่ำ กลางและสูง	23
6	จำนวนผู้ที่ตอบถูกต้องและตอบผิดในแต่ละข้อของแต่ละกลุ่ม และจำนวนเปอร์เซ็นต์ของผู้ตอบในภาพรวมของแต่ละข้อ	24
7	คำตอบที่ผิดและจำนวนผู้ที่ตอบผิดและไม่ตอบแต่ละข้อใน แต่ละกลุ่ม	31

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ภูมิหลังของการวิจัย

คำต่างๆในประโยคและย่อหน้าภาษาอังกฤษจะเกิดความหมายได้ ต้องมีการเรียบเรียงลำดับคำอย่างเป็นระบบ นอกจากลำดับคำจะมีบทบาทสำคัญแล้ว คำต่างๆจะต้องมีการเชื่อมโยงให้เห็นความสัมพันธ์กันและมีความราบรื่นของภาษา คำหรือกลุ่มคำที่ใช้เชื่อมโยงตามสัมพันธ์ที่นิยมศึกษากันเรียกว่า discourse markers โดยคำหรือข้อความที่ใช้เชื่อมโยงภายในประโยคเรียกว่า internal discourse markers เช่น คำสันธาน เป็นต้น และคำหรือข้อความที่ใช้เชื่อมโยงระหว่างประโยคและย่อหน้าเรียกว่า external discourse markers นักวิชาการบางคนเรียกคำเชื่อมโยงนี้ว่า connectives หรือ linking devices การศึกษาวิจัยในเรื่องดังกล่าวมักจะศึกษาผู้เรียนภาษาที่ 2 โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ และส่วนใหญ่พบว่า ความรู้เกี่ยวกับโครงสร้าง text และ discourse clues or markers มีอิทธิพลในการทำความเข้าใจในการอ่านหรือการฟัง (Carrel, 1985; Carrel, Pharis & Libertyo, 1989; Tang, 1992; Raymond, 1993) อย่างไรก็ตาม บทบาทที่ชัดเจนของคำเชื่อมโยงในการเข้าใจ text ยังคงเป็นหัวข้อที่ถกเถียงกันอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบาทของคำเชื่อมโยงเมื่อปรากฏชัดเจนใน text ทั้งนี้เนื่องจากความสัมพันธ์ระหว่าง text signals และความเข้าใจเป็นภาพที่ซับซ้อน (Zadeh, 2006) งานวิจัยที่ผ่านมามักจะเปรียบเทียบระหว่างความเข้าใจในการอ่าน text ที่มีการละเว้นคำเชื่อมโยง และการอ่าน text ที่มีคำเชื่อมโยงปรากฏอยู่ ตัวอย่างเช่น การศึกษาของ Spyridakis และ Standal (1986) ซึ่งพบว่า การมีคำเชื่อมโยงปรากฏชัดเจนใน text ช่วยให้นักศึกษามหาวิทยาลัยให้เข้าใจ เรื่องที่เขียนในเชิงอภิปราย (expository text) เมื่อเนื้อหาที่อ่านไม่ง่ายหรือไม่ยากจนเกินไป และ Geva (1992) พบว่า คำเชื่อมโยงมีบทบาทต่อความเข้าใจเรื่องที่อ่านของนักศึกษาในสาขาต่างๆแตกต่างกัน นอกจากนี้ Meyer et al. (1981) และ Paevaresch & Nemati (2008) ยังพบว่า คำเชื่อมช่วยในการทำความเข้าใจสำหรับผู้อ่านไม่เก่ง แต่ไม่ได้ช่วยอะไรมากนักสำหรับคนที่อ่านเก่ง

คำบุพบทเป็นคำชนิดหนึ่งที่ใช้เชื่อมโยงคำนามหรือนามวลีที่เป็นกรรมตามหลังบุพบทกับคำอื่นที่มาข้างหน้าคำบุพบทนั้นๆในประโยค ในบรรดาคำประเภทต่างๆ (part of speech) ที่ปรากฏในประโยค คำบุพบทเป็นคำที่พบบ่อยที่สุด เพราะเป็นคำเชื่อมโยงระดับคำและกลุ่มคำ นอกจากนี้คำนาม คำคุณศัพท์ คำกริยามักมีคำบุพบทเฉพาะตัวตามมา ตัวอย่างของคำบุพบทที่ใช้เชื่อมโยงคำประเภทต่างๆในภาษาอังกฤษ เช่น an attitude toward capitalism, interested in linguistics, prepared for the exam เป็นต้น นอกจากนี้คำบางคำยังสามารถตามด้วยคำบุพบทได้ 2-3 ตัวเลือก ซึ่งเมื่อใช้คำบุพบทนั้นๆบางกรณีไม่พัวดเปลี่ยนความหมาย เช่น He is reading a book about/on tourism. แต่ในบางกรณีหากใช้คำบุพบทคนละคำกันจะทำให้ความหมายของ

ส่วนที่มีคำบุพบทนั้นๆเชื่อมโยงเปลี่ยนแปลงไป เช่น The article is concerned with global warming. = บทความนี้เกี่ยวกับเรื่องโลกร้อน แต่ The students are concerned about the coming exam. = นักศึกษากังวลใจเกี่ยวกับการสอบที่กำลังจะมาถึง

ลักษณะที่น่าสนใจคือ แต่ละภาษาไม่จำเป็นต้องใช้คำบุพบทคำเดียวกันในการเชื่อมโยงเพื่อสื่อความหมายเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเปรียบเทียบภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยสังเกตว่า หลายครั้งที่ภาษาไทยและภาษาอังกฤษใช้คำบุพบทไม่เหมือนกันในบริบทเดียวกัน ซึ่งทำให้เกิดปัญหาในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย โดยในการเขียนประโยคภาษาอังกฤษ นักศึกษาบางคนจะหาคำบุพบทภาษาอังกฤษที่เทียบเท่าคำบุพบทที่ใช้ในภาษาไทยมาเขียน โดยไม่ค่อยได้สนใจว่า คำภาษาอังกฤษมีคำบุพบทที่ใช้เฉพาะกับคำนั้น เช่น ภาษาไทยพูดว่า “ความพึงพอใจต่อการให้บริการของธนาคาร” นักศึกษาไทยจะเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า “satisfaction toward the bank services” ซึ่งที่ถูกต้องควรเป็น “satisfaction with the bank services” เป็นต้น

แต่ในการอ่าน ผู้อ่านไม่ได้ใช้เพียงความรู้ด้านภาษา (linguistic knowledge) เพียงอย่างเดียว แต่ใช้ความรู้ภูมิหลังเข้ามาช่วยด้วยในการตีความสิ่งที่อ่านด้วยในขบวนการอ่านจากบนสู่ล่าง (top-down processing) ดังนั้นความสามารถในการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างคำที่แสดงโดยคำบุพบทในเวลาที่ย่านหรือความสามารถในการเข้าใจส่วนที่มีคำบุพบทเชื่อมโยงน่าจะสูงกว่าความสามารถในการใช้คำบุพบท เพราะผู้อ่านภาษาที่สองน่าจะสามารถใช้ความรู้เกี่ยวกับโลก (world knowledge) และความรู้ภาษาแม่ในการทำความเข้าใจความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงด้วยคำบุพบทภาษาอังกฤษได้ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยเชื่อว่า คำบุพบทน่าจะมีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่านไม่มากนักหรือแทบไม่มีเลยก็ได้ อย่างไรก็ตามมีผู้สนใจศึกษาอิทธิพลของคำบุพบทในการอ่านน้อยมาก ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาในเรื่องดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คำบุพบทมีอิทธิพลต่อการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกันหรือไม่ในบรรดาผู้อ่านคนไทยที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน เป็น 3 ระดับคือ สูง กลาง และต่ำ

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์ ดังนี้

1.2.1 เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างในด้านความสามารถในการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยที่มีระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างในด้านความสามารถในการเข้าใจส่วนของประโยคภาษาอังกฤษที่มีคำบุพบทเชื่อมโยงของผู้เรียนไทยที่มีระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

1.2.3 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง ความสามารถในการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษและความสามารถในการเข้าใจส่วนของประโยคภาษาอังกฤษที่ละคำบุพบทเชื่อมโยงของผู้เรียนไทยที่มีระดับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

1.2.4 เพื่อวิเคราะห์สาเหตุของการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องของผู้เรียนไทย

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัยมีดังนี้

1.3.1 จะศึกษาการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษที่ผู้อ่านเติมเองไม่ว่าจะถูกต้องตามหลักการใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษหรือไม่ก็ตาม ในบริบทที่เป็น authentic text ในระดับย่อหน้าขึ้นไปเพื่อศึกษาอิทธิพลของชนิดของคำดังกล่าวต่อการอ่านภาษาอังกฤษ

1.3.2 ไม่ศึกษา คำที่มีรูปเหมือนคำบุพบทแต่เป็นองค์ประกอบของ phrasal verbs ที่เรียกว่า particle เช่น give up, turn on, put on เป็นต้น

1.3.3 ไม่ศึกษา phrasal-prepositional verbs ซึ่งประกอบด้วย phrasal verbs ตามด้วยคำบุพบทเช่น catch up with, get along with เป็นต้น

1.3.4 ไม่ศึกษาคำกริยาวิเศษณ์ที่มีรูปคล้ายคำบุพบท (prepositional adverbs) เช่น Speak up. (= พูดให้ดังขึ้น) Speak out. (= พูดออกมา) เนื่องจากพบได้น้อยในบริบทที่เป็นความเรียงยาว

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

ผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์ต่อการสอนการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาไทย เพราะจะทำให้ทราบว่า คำบุพบทมีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่านส่วนของประโยคที่มีคำบุพบทเชื่อมโยงหรือไม่เพียงใด และคำบุพบทเป็นปัญหาในการอ่านสำหรับผู้อ่านที่มีความสามารถในการอ่านระดับต่างๆมากน้อยเพียงใด ควรจัดเป็นหัวข้อสำคัญในการสอนอ่านหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการฝึกอ่านเร็ว (reading speed) หากพบว่า มีอิทธิพลน้อย ในการอ่านเร็ว ผู้สอนสามารถจะฝึกให้ผู้เรียนมองผ่านหรือมองข้าม คำบุพบทไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่สูญเสียความเข้าใจ แต่หากพบว่า มีอิทธิพลมากทำให้เกิดการเข้าใจไม่ถูกต้อง ผู้สอนจะต้องฝึกให้ผู้เรียนหัดสังเกตและให้ความสนใจต่อคำบุพบทมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าจะต้องเน้นสอนให้สังเกตคำบุพบท จะต้องสอนผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านระดับใดบ้าง นอกจากนี้การทราบว่า ผู้อ่านไทยใช้คำบุพบทเหมือนหรือแตกต่างจากภาษาอังกฤษอย่างไร จะทำให้เห็นอิทธิพลของการใช้คำบุพบทในภาษาแม่ต่อการใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษด้วย

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้จะทบทวนวรรณกรรมในเรื่องต่อไปนี้

2.1 คำบุพบทคืออะไร

2.2 โครงสร้างของคำบุพบทและบุพบทวลี

2.3 ความแตกต่างระหว่างคำบุพบทกับคำกริยาวิเศษณ์และ particle ใน phrasal verb ที่มีรูปเหมือนคำบุพบท

2.4 ปัญหาการใช้คำบุพบท

2.5 กระบวนการอ่าน

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 คำบุพบทคืออะไร

ชนิดของคำ (parts of speech) ในภาษาอังกฤษในไวยากรณ์แบบดั้งเดิม (traditional grammar) แบ่งออกเป็น 8 ชนิด ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำสันธาน คำบุพบท และคำอุทาน (Wardhaugh, 2003) และสามารถจำแนกออกเป็น 2 ประเภทตามความเป็นไปได้ในการบัญญัติคำใหม่ คือ ประเภทที่มีลักษณะเปิด (open class) และประเภทที่มีลักษณะปิด (closed class) คำประเภทที่มีลักษณะเปิดซึ่งเป็นประเภทที่สามารถบัญญัติคำใหม่ขึ้นได้ไม่จำกัด ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ และคำประเภทที่มีลักษณะปิดซึ่งมีสมาชิกกลุ่มจำนวนตายตัว ยกเว้นจะมีการบัญญัติคำใหม่ขึ้นมาได้ ได้แก่ คำสรรพนาม คำกำกับหน้าคำนาม (determiner) คำบุพบท คำสันธาน กริยาช่วย คำอุทาน และคำแสดงเลขจำนวน (Leech, Deuchar and Hoogenraad, 1982: 41-42)

คำบุพบทเป็นคำที่ใช้หน้าหน้าบุพบทวลี ซึ่งประกอบด้วยคำบุพบทมาข้างหน้าตามด้วย complement ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นนามวลี โดยคำบุพบทจะแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำที่มาข้างหน้ากับส่วนที่ตามหลัง คำบุพบทจัดอยู่ในกลุ่มที่มีลักษณะปิดเพราะ แทบไม่มีคำบุพบทเกิดขึ้นใหม่ในภาษาใดเลย ไวยากรณ์แบบดั้งเดิมจัดคำบุพบทเป็น “คำโครงสร้าง (function words or structure words or grammatical words)” แต่ในภาษาศาสตร์สมัยใหม่จัดเป็นคำเนื้อหา (content words or lexical words) (Aitchison, 2003) Wikipedia ซึ่งเป็นหนังสือสารานุกรม on line ให้คำนิยาม คำโครงสร้างไว้ว่า เป็นคำซึ่งมีความหมายเชิงเนื้อหา น้อยมากหรือความหมายคลุมเครือแต่มีหน้าที่แสดงความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ระหว่างคำต่างๆภายในประโยคหรือไม่ก็แสดงทัศนคติหรือสภาวะอารมณ์ของผู้พูด ส่วนคำที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มคำโครงสร้างเรียกว่า “คำเนื้อหา” ซึ่งหนังสือสารานุกรมดังกล่าวระบุไว้ว่า ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ และส่วนใหญ่ของคำกริยาวิเศษณ์ ทั้งนี้เพราะ คำกริยาวิเศษณ์บางคำถูกจัดเป็นคำโครงสร้าง เช่น then, why

เป็นต้น และอธิบายเพิ่มเติมว่า พจนานุกรมจะนิยามความหมายของคำเนื้อหาไว้ แต่จะพูดถึงการใช้คำโครงสร้างในลักษณะทั่วไปเท่านั้น ตรงกันข้ามหนังสือไวยากรณ์ต่างๆจะบอกถึงวิธีการใช้คำโครงสร้างในรายละเอียด คำที่จัดเป็นคำโครงสร้างได้แก่ คำบุพบท คำสรรพนาม กริยาช่วย คำสันธาน articles และ particles ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มคำที่มีลักษณะปิด (closed-class words)

หนังสือ Linguistics ของ Aitchison (2003: 66-67) จำแนกคำเนื้อหาออกเป็นกลุ่มหลักๆ 4 กลุ่ม (major word classes) ได้แก่ คำนาม คำคุณศัพท์ คำกริยา และคำบุพบท โดยดูจากความหมายที่มีอยู่ในตัวคำ (intrinsic meaning) และระบุว่าคำนาม คำกริยา และคำบุพบท มีความแตกต่างจากกันค่อนข้างมาก ตรงกันข้ามคำโครงสร้าง (function categories) ซึ่ง Aitchison อธิบายว่าเป็นตัวเชื่อมโยงคำต่างๆในประโยคเข้าด้วยกัน ครอบคลุมคำเล็กคำน้อยที่มีความหมายยากจะระบุให้ชัดเจนลงไปได้เช่น articles (determiners) หรือ complementizer “that” เป็นต้น

2.2 โครงสร้างของคำบุพบทและบุพบทวลี

คำบุพบท อาจแบ่งได้เป็น 2 ชนิดคือ

1. คำบุพบทที่เป็นคำเดียว (simple prepositions) เช่น in, on, beyond เป็นต้น
2. คำบุพบทที่มีหลายคำรวมกัน (complex or multi-word prepositions) เช่น

according to, by means of เป็นต้น

Quirk, Greenbaum, Leech and Svartvik (1972: 301) ได้ให้รายการที่เกือบสมบูรณ์ของคำบุพบทที่เป็นคำเดียว (comprehensive list of simple prepositions) ไว้ดังนี้

aboard, about, above, across, after, against, along, alongside, amid (F) (or amidst F), among (or amongst *rare*), apropos (of), around, as, at, atop (AmE, F), before, behind, below, beneath, beside, besides, between, beyond, but, by, despite, down, during, for, from, in, inside, minus, notwithstanding, of, off, on (or upon F), opposite, out (AmE), outside, outwith (Scots = except), over, past, per, plus, re (F), round, since, than, through, throughout, to, toward (AmE), towards (BrE) under, underneath, until (or till), up, via, with, within, without.

(F = formal)

นอกจากรายการที่ยกมาข้างบนยังมีอีกบางคำที่มีการใช้เหมือนคำบุพบทในหลายๆอย่าง แม้ว่าจะมีความคล้ายคลึงกับคำกริยาหรือคำคุณศัพท์ เช่น

except, excepting, bar, barring, concerning (F), considering, following, including, granted, pending (F), less, like, near, save (archaic), unlike, worth

สำหรับคำบุพบทที่มีหลายคำรวมกันที่เรียกว่า complex prepositions นั้น Quirk, Greenbaum, Leech and Svartvik ได้จำแนกตามโครงสร้างออกเป็น 3 กลุ่มคือ

1. ADVERB + PREP: along with, apart from (BrE), aside from (AmE), as far, as to, away from, into, off of (AmE), on to (or onto), out of, together with, up to, etc.

2. VERB/ADJECTIVE/CONJUNCTION/etc + PREP: except for, owing to, due to, but for, because of, etc.
3. PREP1 + Noun + PREP 2: by means of, in comparison with, in the light of, as a result of, etc.

ในกลุ่มที่ 3 นี้ อาจแบ่งย่อยได้อีกโดยดูว่าคำบุพบทใดใช้เป็น PREP 1 และ PREP2

in + NOUN + of: in case of, in charge of, in view of, in need of, in spite of, in lieu of, in favor of, in place of, in face of, in aid of, in quest of, in respect of, in search of, etc.

in + NOUN + with: in contact with, in common with, in line with, in accordance with, etc.

by + NOUN + of: by means of, by way of, by virtue of, by dint of, etc.

on + NOUN + of: on account of, on behalf of, on top of, on pain of, on the strength of, etc.

OTHER TYPES: at variance with, in exchange for, in return for, in addition to, in relation to, at the expense of, for the sake of, in/with regard to, with respect to, at the hands of, etc.

ความแตกต่างระหว่างคำบุพบทที่เป็นคำเดียวและคำบุพบทที่มีหลายคำรวมกันไม่มีเส้นแบ่งที่แน่นอน Quirk, Greenbaum, Leech and Svartvik กล่าวว่า วิธีทดสอบที่ง่ายที่สุดคือ คำบุพบทที่เป็นคำเดียวจะมีรูปเดียวกับคำกริยาวิเศษณ์ที่มีรูปเหมือนคำบุพบท แต่คำบุพบทที่มีหลายคำรวมกันจะสูญเสียคำสุดท้ายเมื่อเปลี่ยนหน้าที่ไปเป็นคำกริยาวิเศษณ์ เช่น *apart from* จะเหลือแค่ *apart*

บุพบทวลี Quirk, Greenbaum, Leech and Svartvik (1972) อธิบายไว้ว่า บุพบทวลี ประกอบด้วย คำบุพบทตามด้วยส่วนเสริมคำบุพบท (prepositional complement) ไม่เพียงคำนามเท่านั้นแต่คำคุณศัพท์หรือคำกริยาวิเศษณ์ ก็จัดเป็นส่วนเสริมคำบุพบทได้ หนังสือไวยากรณ์ทั่วไปจะเรียกส่วนที่ตามหลังคำบุพบทว่า กรรมตามหลังบุพบท (object of preposition) ตัวอย่างของส่วนที่ตามหลังคำบุพบทที่เป็นคำคุณศัพท์และคำกริยาวิเศษณ์ มีอาทิ *at once, until now, since when, at least, in brief, up above, near here, over there เป็นต้น*

ตัวอย่างของบุพบทวลี

Preposition	Prepositional complement
with	certainty
at	the bus stop
from	what he said
by	signing a peace treaty

Wardhaugh (2003: 54) อธิบายว่า บุพบทวลีอาจมีกลุ่มคำหรือวลีอื่นอยู่ภายในได้ เช่น *at the back of the house, at the top of the stairs in the rear เป็นต้น* นอกจากนี้บุพบทวลียังสามารถมีส่วนขยายมาข้างหน้าได้อีก เช่น *right to the end, a mile behind the truck, a week before the trip*

2.3 ความแตกต่างระหว่างคำบุพบท กับคำกริยาวิเศษณ์และ particle ใน phrasal verb ที่มีรูปเหมือนคำบุพบท

คำภาษาอังกฤษจำนวนมากประกอบด้วย 2 ส่วนคือ คำกริยา (base verb) เช่น bring, take, come เป็นต้น และคำเล็กๆ (small word) เช่น up, down, off, away เป็นต้น คำเล็กๆ เหล่านี้อาจเป็นคำบุพบทหรือคำกริยาวิเศษณ์รูปเหมือนคำบุพบทหรือ particle ก็ได้

คำกริยาวิเศษณ์ที่มีรูปเหมือนคำบุพบท (prepositional adverbs) นั้นแม้จะมีรูปเหมือนคำบุพบทแต่มีหน้าที่หรือสถานภาพทางไวยากรณ์ (syntactic status) แตกต่างกัน คำกริยาวิเศษณ์ที่มีรูปเหมือนคำบุพบทสามารถอยู่ลำพังได้โดยทำหน้าที่ adjunct, disjunct, conjunct, postmodifier และอื่นๆ โดยไม่จำเป็นต้องมีส่วนเสริม (prepositional complement) ตามมาข้างหลัง ตัวอย่างเช่น

A car drove past the door. (*past* เป็น preposition)

A car drove past (*past* เป็น a prepositional adverb)

ตัวอย่างของคำกริยาวิเศษณ์ที่มีรูปเหมือนคำบุพบทที่ใช้เป็น adjunct และ postmodifier คือ

Despite the fine weather, we stayed in all day. (adjunct)

The day before, I had spoken to him in the street. (postmodifier)

Quirk, Greenbaum, Leech and Svartvik ได้ให้รายการของคำกริยาวิเศษณ์รูปเหมือนคำบุพบทที่เป็นคำเดียวไว้ครบถ้วน (full list) ดังนี้

aboard, about, above, across, after, against, along, alongside, apart, around, before, behind, below, beneath, besides, between, beyond, by, down, for (only in phrases such as *votes for and against*), in, inside, near, notwithstanding, off, on, opposite, over, outside, past, round, since, through, throughout, to (in a few idioms such as *to and fro*), under, underneath, up, within, without (p. 305)

คำกริยาที่ต้องตามด้วยบุพบทเสมอ เรียกว่า prepositional verbs เช่น insist on, depend on เป็นต้น ส่วน phrasal verbs จะประกอบด้วย คำกริยา ตามด้วย particle ซึ่งมีรูปเดียวกับคำบุพบท เช่น give in, put off เป็นต้น phrasal verbs ส่วนใหญ่จะใช้คำกริยาดำเนินไปแทนที่ได้ เช่น give in แทนด้วย surrender และ put off แทนด้วย postpone เป็นต้น Quirk, Greenbaum, Leech and Svartvik (1972: 815-816) ได้แนะนำวิธีการแยกแยะ phrasal verbs และ prepositional verbs โดยให้ดูความแตกต่างด้านการออกเสียง (phonological difference) และด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ (syntactic difference) นั่นคือ particle ใน phrasal verb จะมีเสียงเน้นหนัก (strong stress) และสามารถอยู่หน้าหรือหลังคำนามได้ แต่จะต้องวางไว้หน้าคำสรรพนามเท่านั้น โดยได้แสดงกรอบการวิเคราะห์ไว้ดังนี้

Prepositional verb Call on = visit	Phrasal verb call up = summon
(a) They call on the man.	They call up the man.
(b) They call on him.	*They call up him.
(c) They call early on the man.	*They call early up the man.
(d) The man on whom they call	*The man up whom they call
(e) *They call the man on.	They call the man up.
(f) *They call him on.	They call him up.

นอกจากนี้ยังมี คำกริยาที่เรียกว่า phrasal-prepositional verbs ซึ่งประกอบด้วย phrasal verbs ตามด้วยคำบุพบท เช่น put up with, check up on เป็นต้น กริยาพวกนี้จะไม่เขียนแยกจากกัน ผู้อ่านจะต้องแยกให้ได้ว่า คำกริยาที่ต้องตามด้วยบุพบทที่เรียกว่า prepositional verbs นั้นแตกต่างจาก phrasal verbs และ phrasal-prepositional verbs อย่างไร

2.4 ปัญหาการใช้คำบุพบท

ผู้เรียนภาษาอังกฤษมักใช้คำบุพบทผิดด้วยสาเหตุหลายประการ Swan (1983) ได้พูดถึงความยากในการเรียนรู้ที่จะใช้คำบุพบทให้ถูกต้อง พอจะสรุปได้ดังนี้

1. ปัญหาการแยกแยะ ความแตกต่างของคำบุพบท คำกริยาวิเศษณ์รูปเหมือนคำบุพบท และ particles ใน phrasal verbs
2. คำบุพบทส่วนใหญ่มีหลายหน้าที่ (function) เช่นใน Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English ได้พูดถึง at ว่ามีการใช้หลักๆอยู่ 18 อย่าง นอกจากนี้คำบุพบทที่ต่างกันยังใช้คล้ายคลึงกันมากด้วย เช่น in the morning, on Monday morning, at night เป็นต้น ดังนั้นผู้เรียนภาษาอังกฤษจึงใช้คำบุพบทผิดพลาดได้ง่ายๆ
3. คำนาม คำกริยา และคำคุณศัพท์จำนวนมากใช้กับคำบุพบทบางคำเท่านั้น เช่น Congratulations on, arrive at, angry with somebody, on a bus, in a low voice เป็นต้น ไม่มีกฎเกณฑ์มากนัก ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเลือกใช้คำบุพบทได้ถูกต้อง ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้แต่ละสำนวนแยกจากกันบางครั้งก็ต้องดูที่คำข้างหน้าว่าจะใช้ คำบุพบทอะไร บางครั้งก็ต้องดูจากคำที่ตามมาว่าใช้กับบุพบทตัวใด
4. คำบุพบทมักใช้ประกอบสำนวนต่างๆ ซึ่งต้องจดจำเป็นสำนวนไป ตัวอย่างเช่น in a hurry, on the contrary, in/under no circumstances, day by day เป็นต้น
5. ปัญหาของตำแหน่งของคำบุพบทในประโยค ไม่ว่าจะเป็นประโยคคำถามที่ขึ้นต้นด้วย wh-questions และ how หรือประโยคคุณศัพท์

ในกรณีที่คำนาม คำคุณศัพท์ และคำกริยาใช้ร่วมกับคำบุพบทที่เป็นคำคู่ของมัน เช่น look at, afraid of, difficulty with คำบุพบทสามารถวางไว้ท้ายประโยคได้ ซึ่งเป็นการใช้แบบไม่เป็นทางการ (informal style) ตัวอย่างเช่น

Maths is something I have a lot of difficulty **with**.
 What are you afraid **of**?
 She loved being looked **at**.

ลักษณะเช่นนี้พบได้ใน

ก. ประโยคที่ขึ้นต้นด้วย wh-questions และ how

What are you looking **at**?
 What are you so angry **about**?

ข. ประโยคที่ขึ้นต้นด้วย what ซึ่งไม่ได้เป็นประโยคคำถาม

What a lot of trouble I'm **in**!
 His address—that's what I'm not sure **of**.

ค. ประโยคคุณศัพท์

Do you remember the boy I was going out **with**?
 There's the house I told you **about**.

ง. ประโยคที่มีคำกริยาเป็นรูป passive voice

They took him to hospital last night and he's already been operated **on**.

จ. ประโยครูป infinitive (infinitive clause)

It's a boring place to live **in**.

แต่ในบางกรณี การวางคำบุพบทไว้ข้างท้ายดูไม่เป็นธรรมชาติ เช่น

She left **in** a rage.

*The rage she left **in**

He spoke **with** great patience.

*The patience he spoke **with**

แต่สามารถพูดว่า

The rage **in which** she left

The patience **with which** he spoke

ทั้งนี้เพราะ สำนวนเช่นนี้เป็นกริยาวิเศษณ์บอกกริยาอาการ (adverbial expression of manner) ดังนั้นคำบุพบทจึงผูกโยงกับคำนามที่ตามมามากกว่าคำกริยาที่มาข้างหน้า ด้วยเหตุนี้จึงต้องวางคำกริยาวิเศษณ์ใกล้ส่วนที่มันเป็นส่วนประกอบมากกว่า

6. ความแตกต่างระหว่างการใช้คำบุพบทและคำสันธาน (conjunctions) รูปเดียวกัน เช่น since, until, before, after เป็นต้น

7. การละคำบุพบทหน้าคำเชื่อม คำกริยาและคำคุณศัพท์ บางคำต้องตามด้วยคำบุพบทแล้วจึงตามด้วยนามวลี แต่เมื่อต้องตามหลังด้วยประโยคนาม (noun clause) ที่ขึ้นต้นด้วย that จะต้องละคำบุพบท เช่น

I'm afraid **of** making a mistake.
I'm afraid **that** I will make a mistake

He insisted **on** his innocence.
He insisted **that** he was innocent.

I had no idea **of** her state of mind.
I had no idea **that** she was unhappy.

I wasn't aware **of** the time.
I wasn't aware **that** I was so late.

อย่างไรก็ตามในบางกรณีคำบุพบทสามารถใช้ร่วมกับคำสันธาน โดยอยู่ข้างหน้าคำสันธานได้เช่นกัน Swan (1983) ได้อธิบายไว้คร่าวๆดังนี้

ก. คำบุพบทไม่สามารถตามด้วยคำสันธาน **that** ได้จึงต้องละคำบุพบทข้างหน้าคำสันธาน **that** ดังในตัวอย่างข้างต้น ยกเว้น ตามหลังคำที่แสดงความเหมือนกันหรือต่างกัน เช่น *similar, different, alike* เป็นต้น ตัวอย่างเช่น *They are similar in that they like the same kind of music.*

แต่ในบางกรณี คำบุพบทที่มาข้างหน้า **that** ก็ไม่สามารถละได้ แต่ต้องใส่คำว่า *the fact* ลงไประหว่างคำบุพบทกับ **that** ตัวอย่างเช่น

The judge paid a lot of attention **to the fact that** the child was unhappy at home; he held the parents responsible **for the fact that** the child had run away.

ข. ประโยคคำถามที่ใช้เล่าสู่กัน (reported speech) สามารถละคำบุพบทหน้า **wh-** questions และ **how** ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อใช้กับคำกริยา *tell, ask* ตัวอย่างเช่น

Tell me **about** your trip.
Tell me what you want.

I'm not sure **of** his method.
I'm not sure how he does it.

ในบางกรณีจะเก็บคำบุพบทไว้หรือละก็ได้ ตัวอย่างเช่น

It depends (on) whether we've got enough money.
You can't be certain (of) what's going to happen.

ค. ในบางกรณีเช่น หลังคำ *worry, question, confusion* จะละคำบุพบทไม่ได้ ตัวอย่างเช่น

I'm worried **about** where she is.
The police questioned me **about** where I'd been.
There's some confusion **about** whether the preposition can be left out.

ง. ประโยคที่ขึ้นต้นด้วย **wh-** questions แต่ไม่ได้เป็นการบอกเล่าเกี่ยวกับคำถาม (reported questions) จะไม่มีการละ **that** ตัวอย่างเช่น

I was very upset about what you did to me.
I'll vote for whoever promises to reduce taxes.

8. ในบางกรณีคำบุพบท on, in จะละไว้ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสนทนา เช่น on จะถูกละไว้หน้าชื่อวันของสัปดาห์ ในภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน ตัวอย่างเช่น Why don't you come round (on) Monday evening? และคำบุพบท in มักจะละไว้ในสำนวน (in) the same way, (in) this way, (in) another way, etc. ตัวอย่างเช่น They plant the corn (in) the same way their ancestors used to, 500 years ago.

9. คำบางคำที่มาจากรากศัพท์เดียวกัน มีความหมายเหมือนกัน แต่ต่างกันที่ชนิดของคำ (parts of speech) เมื่อเป็นคำชนิดหนึ่งต้องมีคำบุพบทมาข้างหน้าแต่เมื่อเป็นคำอีกชนิดหนึ่งไม่ต้องมีคำบุพบท ตัวอย่างเช่น

We ought to have another **discussion about this year's budget**.
(discussion = noun)

It's nice to **discuss philosophy** when you're drunk. (discuss = verb)

10. คำบางคำสามารถตามด้วยคำบุพบทต่างกัน เช่น ในกรณีที่คำที่ตามหลังคำบุพบทเป็นรูป gerund จะใช้คำบุพบทตัวหนึ่ง แต่หากตามด้วยคำนามก็จะใช้คำบุพบทอีกคำหนึ่ง หรือจะละไว้ก็ได้ ตัวอย่างเช่น

I'm having difficulty **with** my daughter's maths homework.
You won't have much difficulty (**in**) getting to know people in Thailand.

I'm busy **with** my work.
I'm busy working on my project.

11. ความหมายของคำบางคำจะเปลี่ยนไปตามการใช้คำบุพบทที่ตามหลังมา เช่น

I often **dreamed of** being famous when I was young.
(= จินตนาการ)

What does it mean if you **dream about** a fire? (= เกี่ยวกับ)

The environmentalists are **concerned about** global warming. (concerned about = worried about)

The article is **concerned with** global warming. (concerned with = discuss)

12. บุพบทบางตัวมีได้หลายความหมาย เช่น against, out of เป็นต้น

The baht appreciated **against** the dollar. (= เมื่อเทียบกับ)

They voted **against** the tax reform proposal. (= คัดค้าน)

There was a ladder propped up **against** the wall. (= พิง)

They studied palmistry **out of** curiosity. (= เนื่องจาก)

He went **out of** the building. (= ออกจาก)

We ran **out of** gasoline. (= ไม่มี, หมด)

13. คำบางคำสามารถตามด้วยคำบุพบทได้หลายคำ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเนื้อความที่ตามมา ตัวอย่างเช่น

I'm disappointed **in** you. I really thought I could trust you!

They were bitterly disappointed **at** the result of the game.

He was disappointed **by** the quality of the dissertation.

He was very disappointed **with** himself.

14. คำบุพบทบางคำเมื่อตามด้วยคำนามที่เป็นนามธรรมจะทำให้เกิดความหมายแตกต่างจากเมื่อตามด้วยคำนามที่เป็นรูปธรรม ตัวอย่างเช่น

The car is **in garage**. (= อยู่ระหว่างการซ่อม)

The car is **in the garage**. (= จอดอยู่)

The children went to school. (= ไปเรียนหนังสือ)

The children went to the school. (= ไปทำธุระที่โรงเรียนไม่ว่าจำเป็นต้องเรียนหนังสือ)

15. ความแตกต่างระหว่างภาษาทำให้เกิดปัญหาในเรื่องการใช้คำบุพบท Swan ยกตัวอย่างเปรียบเทียบระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาในยุโรป โดยในภาษาอังกฤษ คำบุพบทสามารถตามด้วยคำกริยา รูป verb+ ing หรือที่เรียกว่า gerund ได้ แต่ภาษาในยุโรปบางภาษามีการใช้คำบุพบทที่พิเศษออกไปเพื่อจะบอกว่าบุคคลนั้นอยู่ในบ้านของผู้อื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศสใช้ chez ภาษาดัช (Danish) ใช้ hos ภาษาเยอรมันใช้ bei เป็นต้น แต่ภาษาอังกฤษไม่มีคำบุพบทพิเศษสำหรับกรณีดังกล่าว ปกติแล้วภาษาอังกฤษจะใช้ at ตามด้วย genitive เช่น Mary was at her mother's today.

2.5 กระบวนการอ่าน

Day and Bamford (1998: 12-13) ได้สรุปกระบวนการอ่านที่มีประสิทธิภาพไว้ว่า การเห็นคำศัพท์แล้วจำความหมายได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง โดยอัตโนมัติ เป็นพื้นฐานสำคัญของการอ่านคล่อง แต่การรู้ศัพท์จำนวนมากทันทีที่เห็นก็ไม่ได้แปลว่าจะอ่านได้เข้าใจ เพราะ คำนั้นจะต้องไปผ่านกระบวนการต่างๆ ในส่วนของความทรงจำที่เกี่ยวกับความหมายและเสียงด้วย (lexicon access) ซึ่งเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัวเช่นกัน Harrison (1992: 9) กล่าวว่าในการอ่านปกติ ผู้อ่านจะหยุดตามองที่เกือบทุกคำ โดยอยู่ที่คำเนื่อหามากกว่า 80 % และอยู่ที่คำโครงสร้างมากกว่า 40% และเกือบจะไม่ข้ามคำเกินไปกว่า 2 คำ และโดยทั่วไปตาจะจับอยู่กับคำหนึ่งๆ ใช้นเวลาประมาณเศษหนึ่งส่วนห้าถึงเศษหนึ่งส่วนสี่วินาที Smith (1994: 65-66) ได้อธิบายลักษณะเฉพาะของระบบการมองเห็น (visual system) ว่า ผู้อ่านไม่ได้เห็นทุกอย่างที่อยู่ข้างหน้าตน และผู้อ่านไม่ได้เห็นอะไรก็ตามที่อยู่ข้างหน้าตนอย่างทันทีทันใด ในการอ่านผู้อ่านต้องรู้จักเลือก ข้อมูลที่ได้จากการมองเห็นและเข้าสู่สมองเรียกว่า ข้อมูลทางสายตา (visual information) ซึ่งถือเป็นส่วนจำเป็นในการอ่านนั้นไม่เพียงพอที่จะอ่านเข้าใจได้ ผู้อ่านต้องมีความรู้มาก่อนหน้านี้ซึ่งเรียกว่า

ข้อมูลภูมิหลัง (non-visual information or prior knowledge) การอ่านเกี่ยวข้องกับข้อมูลทั้งสองชุดเพราะผู้อ่านมีปฏิสัมพันธ์กับ text ที่อ่าน หากผู้อ่านใช้ความรู้ภูมิหลังได้น้อย text นั้นจะยากสำหรับเขา

Aebersold and Field (1997: 16-17) กล่าวว่า สิ่งที่ผู้อ่านนำมาใช้ในการอ่านภาษาที่สองได้แก่ ภูมิหลัง 3 ประการ คือ (1) ความรู้ด้านภาษา (linguistic schema), (2) ความรู้ภูมิหลังเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน (content schema), และ (3) ความรู้เกี่ยวกับวิธีเรียบเรียง text ประเภทต่างๆ (formal schema) โดยความรู้ด้านภาษา เป็นเรื่องของถอดความ (decoding) ซึ่งผู้อ่านจะต้องรู้จักคำและการใช้คำนั้นในประโยคที่อ่าน สำหรับความรู้ภูมิหลังเกี่ยวกับสิ่งที่อ่านเป็นสิ่งที่ผู้อ่านใช้เป็นฐานในการเปรียบเทียบเรื่องที่อ่านกับสิ่งที่เป็นวัฒนธรรมในสังคมของตน ส่วนความรู้เกี่ยวกับวิธีเรียบเรียง text ประเภทต่างๆ หมายถึงความรู้ด้านโครงสร้างของ text และลีลาการเขียน โดยความรู้ประเภทนี้ประกอบด้วย ความรู้ด้านโครงสร้าง ศัพท์ ไวยากรณ์ และระดับความเป็นทางการของภาษาที่ใช้ (level of formality) ในการอ่าน ผู้อ่านจะมีปฏิสัมพันธ์กับ text ที่อ่าน ผู้อ่านแต่ละคนจะไม่เหมือนผู้อื่น เนื่องจากประสบการณ์ชีวิตต่างกัน จึงใช้ความรู้ภูมิหลังต่างกันในการทำ ความเข้าใจ

นักวิชาการด้านการอ่านพยายามศึกษากระบวนการที่เกิดขึ้นระหว่างที่อ่านเพื่อสร้างแบบจำลอง (model) หรือทฤษฎี (theory) ทั้งภาษาแม่และภาษาที่สอง แต่ยังไม่มียแบบจำลองหรือทฤษฎีใดที่สมบูรณ์ Barnett (1989) ได้สรุปทฤษฎีของกระบวนการอ่านไว้ โดยแบ่งเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1. **ทฤษฎีจากล่างสู่บน (bottom-up theory)** เป็นทฤษฎีที่เชื่อว่าผู้อ่านสร้าง text จากหน่วยที่เล็กที่สุดโดยเริ่มจากตัวอักษรมาสู่คำ วลี และประโยค ขึ้นไปและขบวนการนี้เป็นไปโดยอัตโนมัติ
2. **ทฤษฎีจากบนสู่ล่าง (top-down theory)** ทฤษฎีนี้อธิบายว่าผู้อ่านนำความรู้เดิม ความคาดหวัง สมมุติฐาน และคำถามมาใช้ในการอ่าน โดยมีความเข้าใจศัพท์เป็นพื้นฐาน ผู้อ่านจะอ่านไปเรื่อยๆ ราวใดที่ไม่มีอะไรผิดพลาด ทฤษฎีนี้เชื่อว่าผู้อ่านจะนำสิ่งที่อ่าน (text) เข้าไปสู่ความรู้ที่ตนมีอยู่แล้ว ไม่ว่าจะป็นวัฒนธรรม โครงสร้างทางไวยากรณ์ ลักษณะเกี่ยวกับภาษา หรือประวัติศาสตร์ และจะตรวจสอบข้อมูลโดยอ่านย้อนกลับในกรณีที่พบข้อมูลใหม่หรือข้อมูลที่ไม่คาดคิดไว้ก่อน
3. **ทฤษฎีปฏิสัมพันธ์ (interactive models)** นักวิชาการส่วนใหญ่สนับสนุนทฤษฎีนี้ ทฤษฎีนี้อธิบายว่าผู้อ่านใช้ทั้งกระบวนการจากล่างสู่บนและจากบนสู่ล่างไปพร้อมๆ กันหรือสลับกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประเภทของ text และความรู้ภูมิหลังของผู้อ่าน ระดับความสามารถทางภาษา แรงจูงใจ กลยุทธ์การอ่านที่ใช้ และความเชื่อที่ถูกต้องหลอหลอมโดยวัฒนธรรมในเรื่องที่อ่าน

กระบวนการอ่านจากล่างสู่บนต้องเป็นอัตโนมัติจึงจะอ่านได้คล่อง และผู้อ่านใช้ภูมิหลังของตนช่วยในการอ่าน อีกทั้งระบบความจำระยะสั้น (working memory หรือ short-term

memory) ไม่สามารถเก็บข้อมูลไว้ได้นานเกิน 1-2 วินาที หากไม่สามารถทำความเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ ข้อมูลจะหายไปและจะต้องกลับไปอ่านใหม่อีกครั้ง (Grabe and Stoller, 2002: 24-25)

ในการอ่านคล่อง Grabe and Stoller (2002: 17) อธิบายว่าผู้อ่านจะต้องใช้กระบวนการดังนี้

1. กระบวนการอ่านที่รวดเร็ว (a rapid process)
2. กระบวนการอ่านที่มีประสิทธิภาพ (an efficient process)
3. กระบวนการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ (an interactive process)
4. กระบวนการอ่านมีกลยุทธ์ (a strategic process)
5. กระบวนการอ่านที่ยืดหยุ่นได้ (a flexible process)
6. กระบวนการอ่านแบบประเมินผล (an evaluating process)
7. กระบวนการอ่านแบบมีวัตถุประสงค์ (a purposeful process)
8. กระบวนการทำความเข้าใจ (a comprehending process)
9. กระบวนการเรียนรู้ (a learning process)
10. กระบวนการทางภาษา (a linguistic process)

ในกระบวนการแรกคือ ขบวนการที่รวดเร็วนั้น จะเกิดได้ต้องมีการฝึกการอ่านเร็ว สถานศึกษาบางแห่งใช้เครื่องมือที่เรียกว่า reading pacer ซึ่งบังคับให้ผู้อ่านๆเร็ว โดยมีการปิดข้อความในหน้าหนังสือจากบนลงล่างในความเร็วที่กำหนดให้แต่ละบุคคล (Dillner and Olson, 1977: 370)

กล่าวโดยสรุป ความรู้ภาษาแม่และความรู้ภูมิหลังมีอิทธิพลต่อการอ่านและในการอ่านนั้น ผู้อ่านจะต้องทำความเข้าใจให้รวดเร็ว การอ่านผ่านคำบางคำหรือจะอ่านกระโดดข้ามคำบางประเภทเช่น คำบุพบท เป็นต้น จะทำให้การอ่านได้เร็วขึ้นหรือไม่เป็นสิ่งที่น่าศึกษา

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Discourse markers เป็นคำหรือข้อความใช้เชื่อมโยงความใน text ได้แก่ คำสันธาน (conjunctions) คำกริยาวิเศษณ์ที่ใช้เชื่อมโยงทางความหมาย (conjunctive adverbs) และคำบุพบท (prepositions) ตลอดจนถ้อยคำที่ใช้เชื่อมโยงความคิดอื่นๆ เช่น to cite as an example (Permpikul, 1999) จากการทบทวนวรรณกรรม พบว่า ที่ผ่านมามีการศึกษาเรื่องบทบาทของ discourse markers ในการช่วยให้เข้าใจเรื่องที่อ่าน แต่ส่วนใหญ่ จะสนใจศึกษา คำสันธาน คำกริยาวิเศษณ์ที่ใช้เชื่อมโยงทางความหมาย และถ้อยคำที่ใช้เชื่อมโยงความคิดอื่นๆ แต่มีงานวิจัยน้อยชิ้นมาก ที่ศึกษาคำบุพบทซึ่งใช้เชื่อมโยงคำต่างๆภายในประโยค ทั้งๆที่เป็นคำที่ใช้บ่อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีงานวิจัยจำนวนน้อยที่ศึกษาบทบาทของคำบุพบทต่อความเข้าใจสิ่งที่อ่าน

ที่ผ่านมา ผู้ที่สนใจศึกษาบทบาทของคำบุพบทในด้านความเข้าใจ ได้แก่ Charles D. Foust (1973) ซึ่งได้ทำวิทยานิพนธ์ปริญญาเอกในหัวข้อ “ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำบุพบ

บทและความเข้าใจในการอ่าน” กลุ่มตัวอย่างของเขาเป็นเด็กนักเรียนเจ้าของภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 127 คนซึ่งคัดเลือกมาจากผู้ที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกัน 3 ระดับในโรงเรียนรัฐบาลหลายแห่งที่เมืองโคลัมโบ มลรัฐโอไฮโอ เขาได้ทำการวัดความฉลาดทางปัญญา (IQ test) ของกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นจึงให้นักเรียนทำแบบทดสอบทักษะความเข้าใจพื้นฐานในการอ่าน และแบบทดสอบ cloze test ที่มีคำบุพบทเป็นตัวแปร เขาพบว่า มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่างความสามารถในการระบุความสัมพันธ์ที่บ่งบอกโดยคำบุพบทและความเข้าใจในการอ่าน และพบว่า คำบุพบทต่างๆมีความยากง่ายแตกต่างกัน นอกจากนี้ยังพบความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจคำบุพบทกับปัจจัยภูมิหลัง ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว และความฉลาดทางปัญญาด้วย แต่ไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องความสามารถในการเข้าใจคำบุพบทและความสัมพันธ์ที่สื่อโดยคำบุพบท

ได้มีการศึกษาคำบุพบทในด้านอื่นๆ เช่น การศึกษาความสัมพันธ์ของพัฒนาการด้านการเรียนรู้กับความเข้าใจคำบุพบทของเวลาของเด็กนักเรียนเจ้าของภาษาอังกฤษของ Arlin (1983) ซึ่งพบว่า การเข้าใจคำบุพบทในเด็กจะพัฒนาการขึ้นเรื่อยๆเมื่ออายุมากขึ้น Grabowski และ Weiss (1996) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความเข้าใจคำบุพบทของเวลาและบอกสถานที่โดยศึกษาทั้งสิ้น 5 ภาษา ได้แก่ เยอรมัน ดัช ฝรั่งเศส อิตาลีและอังกฤษ พบว่า ในทั้ง 5 ภาษาที่ศึกษาลักษณะทางสังคมของสถานการณ์ที่ใช้คำบุพบท (discourse situation) มีความสัมพันธ์กับการใช้และความเข้าใจคำบุพบทที่เกี่ยวกับเวลาและสถานที่ Mikk (1997) ได้ทำการวิจัยเชิงทดลองเพื่อศึกษาว่า คำชนิดต่างๆ (parts of speech) มีบทบาทในการทำนายความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจมากน้อยเพียงใด โดยใช้ cloze test และพบว่า text ที่มีคำนามและคำคุณศัพท์จำนวนมากจะอ่านเข้าใจได้ยากกว่า text ที่มีคำกริยาและคำกริยาวิเศษณ์จำนวนมาก แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับหน้าที่ของคำในประโยค ตลอดจนชนิดย่อยลงไป (subclass) ของคำด้วย แต่สำหรับคำบุพบทแล้ว เขาพบว่า ยังไม่มีความชัดเจนในการทำนายระดับความเข้าใจในการอ่าน กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ความสัมพันธ์ระหว่างคำบุพบทและความเข้าใจในการอ่านยังไม่สามารถระบุได้ชัดเจน นั่นเอง

จะเห็นว่า บทบาทของคำบุพบทในการอ่านยังเป็นปัญหาอยู่และแทบไม่มีงานวิจัยในเรื่องนี้กับกลุ่มตัวอย่างที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ดังนั้นการวิจัยเกี่ยวกับคำบุพบทในด้านต่างๆจึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจศึกษา

ในด้านการใช้คำบุพบท Khamphang (2006) ได้ศึกษาปัญหาของคนไทยในการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษ เขาได้เปรียบเทียบนักศึกษไทยกับนักศึกษาชาติอื่นๆโดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ ไทย ญี่ปุ่น สเปน และกลุ่มสุดท้ายเป็นชาติอื่นๆรวมกัน เขาไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในด้านความสามารถในการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษของทุกกลุ่มและสรุปว่า นักศึกษาทุกชาติล้วนประสบปัญหาการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษทั้งสิ้น

การศึกษาเกี่ยวกับคำบุพบทนอกจากจะเป็นที่สนใจของผู้สอนภาษาแล้ว ยังเป็นที่สนใจของนักภาษาศาสตร์สาขา computational linguistics และนักจิตวิทยาในสาขาจิตวิทยาเกี่ยวกับสมองด้วย ทั้งนี้มีการค้นพบว่า คนที่พูดภาษาอังกฤษมักใช้คำบุพบทคำเดียวกันในการแสดงเวลาและสถานที่ แต่สมองไม่ได้ประมวลผลคำบุพบทตัวเดียวกันในแบบเดียวกัน Kemmerer (2005) ได้ศึกษาการทำงานของสมองในการทำความเข้าใจคำบุพบทนอกเวลาและสถานที่ เขาพบว่า เมื่อให้ผู้ป่วยที่ได้รับความกระทบกระเทือนทางสมองด้านซ้ายทดสอบภาษาเรื่องคำบุพบท ปรากฏว่าผู้ป่วยสามารถทำแบบทดสอบโดยเลือกคำบุพบทเกี่ยวกับเวลาได้ถูกต้อง แต่ไม่สามารถทำแบบทดสอบคำบุพบทเกี่ยวกับสถานที่ได้ ทั้งนี้เพราะสมองซีกซ้ายเป็นส่วนที่ใช้ตีความหมายด้านสถานที่ (spatial meaning) Kemmerer กล่าวว่าเขายังต้องศึกษาเพิ่มเติมว่า การทำความเข้าใจคำบุพบทของภาษาอื่นจะเหมือนภาษาอังกฤษหรือไม่

ในบทถัดไปผู้วิจัยจะได้รายงานถึงวิธีศึกษาวิจัยต่อไป

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบผู้อ่านที่มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษแตกต่างกัน 3 ระดับคือ ต่ำ กลาง และสูง เพื่อดูว่ามีความสามารถในการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษและความสามารถในการเข้าใจส่วนของประโยคใน passage ที่ละคำบุพบทได้ดีเพียงใด โดยมีการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง กรอบแนวคิดในการวิจัย เครื่องมือ วิธีการเก็บข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

3.1 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาโทสาขาต่างๆของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จำนวน 101 คนที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้สอน ในภาค 1/2552 ดังนี้

ภส. 4001 การพัฒนาการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับบัณฑิตศึกษา 1

จำนวน 2 กลุ่ม (นักศึกษา 28 + 33 = 61 คน)

ภส. 4011 การซ่อมเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับบัณฑิตศึกษา

จำนวน 2 กลุ่ม (นักศึกษา 20 + 20 = 40 คน)

ผู้วิจัยได้ให้กลุ่มตัวอย่างทำการทดสอบข้อสอบมาตรฐานการอ่านภาษาอังกฤษ (standardized test of reading) ของ Harold V. King และ Russell N. Campbell ที่สร้างขึ้นสำหรับผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในปี 1987 ในคาบแรกที่สอนเป็นเวลา 30 นาที และได้คัดเลือกนักศึกษามาศึกษาเพียง 60 คน แบ่งเป็น 3 ระดับๆละ 20 คนตามความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษที่วัดจากข้อสอบมาตรฐานในการอ่านที่กล่าวข้างต้น

ข้อสอบมาตรฐานการอ่านภาษาอังกฤษดังกล่าว มีจำนวน 50 ข้อ มีคะแนนเต็ม 100 ซึ่ง King และ Campbell และแบ่งคะแนนความสามารถทางการอ่านพร้อมการตีความคะแนนไว้ดังนี้

Interpretation of Scores

The following summary, based on the scores obtained by students on all levels of ability in the experimental try-outs, is provided as an aid in interpreting the meaning of the percentage grades:

- 90-100: Ability practically equivalent to that of an educated native speaker. No longer needs any special training in reading.
- 80-90: Prepared to pursue college work in any field without handicap as far as reading is concerned. Can read literature for enjoyment.
- 70-80: Will have no trouble in reading newspapers and magazines. May need a dictionary in reading literary material.
- 60-70: Equivalent to those who have completed the usual four-year basic course in English. Ready to start reading unsimplified prose.

- 50-60: Can read simplified material. Still needs considerable study (several months' intensive work) before undertaking courses in which the textbooks are in English.
- 40-50: These are the scores of average intermediate students (third or fourth year in courses meeting three hours a week). Needs graded readers to build vocabulary.
- 30-40: Average elementary students (first or second year). Can read lesson material that has been studied under the teacher's guidance.
- 20-30: Scores in this range or below indicate little or no knowledge of English. Pure guesswork will yield an average score of 25 percent.

โดยนักศึกษาที่ได้รับการคัดเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างในแต่ละกลุ่มอยู่ในช่วงคะแนนต่างๆ ดังนี้

กลุ่ม	ช่วงคะแนน	ระดับความสามารถ
สูง	80-90	พร้อมที่จะเรียนระดับมหาวิทยาลัยในสาขาใดก็ตามโดยไม่มีปัญหาในการอ่าน
กลาง	60-70	พร้อมที่จะอ่านเนื้อเรื่องจากต้นฉบับที่ไม่ต้องปรับภาษาให้ง่าย
ต่ำ	30-40	สามารถอ่านบทเรียนได้ภายใต้การชี้แนะของผู้สอน

ส่วนนักศึกษาที่มีคะแนนทดสอบไม่อยู่ในช่วงคะแนนของทั้ง 3 กลุ่มข้างต้น ไม่ได้นำมาเป็นตัวอย่างในการศึกษา

3.2 กรอบแนวคิดในการวิจัย

แนวคิดในการวิจัยประกอบด้วย แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการอ่าน(reading processing) แนวคิดในการเชื่อมโยงคำหรือความในประโยคภาษาอังกฤษด้วยคำบุพบท การใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษและภาษาไทย และอิทธิพลของภาษาแม่ต่อความเข้าใจในการอ่าน

สมมุติฐานในการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย มีดังนี้

1. มีความแตกต่างในด้านความสามารถในการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษที่ถูกต้องระหว่างผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกันอย่างน้อยหนึ่งคู่
2. มีความแตกต่างในด้านความสามารถในการเข้าใจส่วนของประโยคภาษาอังกฤษที่มีคำบุพบทเชื่อมโยงระหว่างผู้เรียนที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกันอย่างน้อยหนึ่งคู่
3. มีความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษและความสามารถในการเข้าใจส่วนของประโยคภาษาอังกฤษที่ละคำบุพบทเชื่อมโยงทั้งในกลุ่มย่อยและในภาพรวม

คำนิยามเชิงปฏิบัติการ

ผู้อ่าน ผู้เรียนหรือนักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาโทสาขาต่างๆของสถาบัน
บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ สาขาบริหารธุรกิจ สาขาพัฒนาการ
เศรษฐกิจและสาขาสถิติประยุกต์ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ภส. 4001 ในภาคการศึกษาที่ 1/2552 ซึ่ง
ผู้วิจัยทำการจัดกลุ่มโดยใช้ข้อสอบการอ่านมาตรฐานสำหรับผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็น
ภาษาต่างประเทศออกเป็น 3 กลุ่มคือ สูง กลาง และต่ำ กลุ่มละ 20 คนตามระดับความสามารถด้าน
การอ่าน

ความสามารถในการใช้คำบุพบท หมายถึงคะแนนที่ได้ในการเติมคำบุพบทภาษาอังกฤษจำนวน 50
คำ ลงในแบบทดสอบ cloze test ที่มีลักษณะเป็นความเรียงยาว 2 เรื่องที่เป็น authentic text จาก
นิตยสารและหนังสือพิมพ์

ความสามารถในการเข้าใจส่วนของประโยคที่มีคำบุพบทเชื่อมโยง หมายถึง คะแนนที่ได้จากการ
แปลส่วนของประโยคที่มีการละคำบุพบทไว้ในแบบทดสอบ cloze test ชุดเดียวกับที่ใช้วัด
ความสามารถในการเติมคำบุพบทภาษาอังกฤษ

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้แบบทดสอบ 2 แบบทดสอบ แบบทดสอบแรกคือ แบบทดสอบ
มาตรฐานที่ใช้วัดความสามารถในการอ่าน(An English Reading Test) ของ Harold V. King
and Russell N. Campbell เพื่อแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 ระดับความสามารถดังได้กล่าวมาแล้ว
และแบบทดสอบ cloze test ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วยเรื่องยาว 2 เรื่องซึ่งคัดเลือกมาจาก
หนังสือนิตยสาร “Choices” และหนังสือพิมพ์รายวัน “Bangkok Post” ให้กลุ่มตัวอย่างเติมคำ
บุพบทลงในช่องว่างภายใน text ที่ละคำบุพบทไว้ และให้แปลเนื้อเรื่องเพื่อแสดงความเข้าใจสิ่งที่
อ่าน (ดูภาคผนวก ก) แบบทดสอบ cloze test มีค่าความเชื่อมั่นที่วัดโดยใช้ Split-half technique
เท่ากับ .737 และมีค่าความยากง่าย (discrimination power) อยู่ระหว่าง .20-.80 โดยส่วนใหญ่ข้อ
ต่างๆค่อนข้างง่าย และแบบทดสอบมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยเปรียบเทียบกับวัตถุประสงค์ใน
การวิจัย

3.4 การจัดเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการจัดเก็บข้อมูลในตอนต้นภาคการศึกษา 1/2552 โดยหลังจากที่ได้ให้นักศึกษา
ทดสอบแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านของ King และ Campbell ในคาบแรกที่เข้าเรียน
แล้ว ได้จัดแบ่งนักศึกษา ออกเป็นกลุ่มสูง กลาง และต่ำตามเกณฑ์ในข้อ 3.1 ในสัปดาห์ต่อมาได้
ให้นักศึกษาทุกคนในชั้นเรียน ไม่ว่าจะเป็กลุ่มตัวอย่างที่คัดเลือกไว้หรือผู้ที่ไม่อยู่ในกลุ่มตัวอย่าง
ทั้ง 3 กลุ่ม ทำแบบทดสอบเติมคำบุพบทในชั้นเรียนและแปลเนื้อเรื่องที่ละคำบุพบทไว้ให้ตัวเอง

ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เป็นธรรมชาติว่าเป็นสิ่งที่ทุกคนต้องทำเพื่อเป็นคะแนนเก็บ ใช้เวลาในการทดสอบทั้งสิ้น 2 ชั่วโมงครึ่ง

3.5 การประมวลผลข้อมูลและการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูลที่เก็บได้ มีการดำเนินการดังนี้

1. ตรวจสอบคำตอบในส่วนของการเติมคำบุพบท โดยผู้วิจัยได้ปรึกษากับอาจารย์เจ้าของภาษาว่ามีคำตอบที่เป็นไปได้อะไรบ้าง ดังนั้น คำตอบที่ถูกต้องจึงไม่จำเป็นต้องเป็นคำที่ปรากฏในต้นฉบับเท่านั้น หากเจ้าของภาษายืนยันว่าคำบุพบทตัวอื่นก็ใช้ได้ จะถือว่าเป็นคำตอบที่ถูกต้องด้วย

2. เปรียบเทียบคะแนนการใช้คำบุพบทระหว่างกลุ่มสูง กลางและต่ำโดยใช้สถิติแบบอนุมาน(inferential statistics) คือOne-way ANOVA และ ทดสอบรายคู่โดยใช้ Scheffe

3. ตรวจสอบคำตอบในส่วนของการแปลส่วนของประโยคที่มีคำบุพบทเชื่อมโยง

4. เปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจส่วนของประโยคที่เชื่อมโยงด้วยคำบุพบทระหว่างกลุ่มสูง กลาง และต่ำ โดยใช้สถิติแบบอนุมาน(inferential statistics) คือOne-way ANOVA และ ทดสอบรายคู่โดยใช้ Scheffe

5. หาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการใช้คำบุพบทกับคะแนนการแปลส่วนของประโยคที่มีคำบุพบทนั้นๆ โดยใช้สถิติ Pearson's Correlation หากค่าสหสัมพันธ์ที่ละกลุ่มและใช้สถิติ Regression เพื่อหาความสัมพันธ์ในภาพรวม (ไม่แบ่งกลุ่มนักศึกษา)

ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรผู้วิจัยกำหนดเกณฑ์ไว้ดังนี้

ค่า r	ระดับความสัมพันธ์
0.81 – 1.00	สูง
0.61 - 0.80	ค่อนข้างสูง
0.41 – 0.60	ปานกลาง
0.21 – 0.40	ค่อนข้างต่ำ
0.00 – 0.20	ต่ำ

6. ทำการวิเคราะห์การแปลส่วนของประโยคที่เชื่อมด้วยคำบุพบท เพื่อศึกษาความเหมือนหรือแตกต่างกันในการใช้คำบุพบทระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ

บทที่ 4

ผลการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาความสามารถในการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษในบริบทระดับย่อหน้าขึ้นไป ศึกษาความสามารถในการเข้าใจส่วนของประโยคที่ละคำบุพบทในบริบทระดับย่อหน้าขึ้นไป และความแตกต่างของความสามารถในการใช้คำบุพบทและความเข้าใจส่วนของประโยคที่ละคำบุพบท ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างการใช้คำบุพบทและความเข้าใจประโยคในส่วนที่ละคำบุพบท เพื่อดูว่าความสามารถในการใช้คำบุพบทมีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่านมากน้อยเพียงใด คำบุพบทเป็นปัญหามากน้อยเพียงใดสำหรับผู้ที่มีความสามารถในการอ่านแตกต่างกัน และเพื่อศึกษาว่าผู้เรียนไทยใช้คำบุพบทเหมือนหรือแตกต่างจากเจ้าของภาษาอังกฤษอย่างไร ผลที่ได้เป็นดังนี้

4.1 ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมี 60 คน มีลักษณะภูมิหลังดังปรากฏในตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวนคน	เปอร์เซ็นต์
เพศ		
ชาย	22	36.67
หญิง	38	63.33
อายุ		
22-25	36	60
26-29	14	23.33
30 ขึ้นไป	10	16.67
คณะ		
รัฐประศาสนศาสตร์	26	43.33
บริหารธุรกิจ	10	16.67
พัฒนาการเศรษฐกิจ	13	21.27
สถิติประยุกต์	11	18.33

นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง เป็นเพศชาย 22 คนและหญิง 38 คน มีอายุระหว่าง 22-34 ปี โดยมีอายุเฉลี่ยเท่ากับ 26.5 ปี เป็นนักศึกษาคณะรัฐประศาสนศาสตร์มากที่สุดคือ 26 คนตามด้วย

คณะพัฒนาการเศรษฐกิจ 13 คน คณะสถิติประยุกต์ 11 คน และ คณะบริหารธุรกิจ 10 คน

4.2 ความสามารถในการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษ

ในการเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถของทั้ง 3 กลุ่มในการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง ผู้วิจัยได้ใช้สถิติเชิงอนุมาน F-test หรือ One-way ANOVA พบว่า มีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างทั้งสามกลุ่มในภาพรวม (ตารางที่ 2) โดยกลุ่มสูงมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 36.15$) ตามด้วยกลุ่มกลาง ($\bar{X} = 34.70$) และกลุ่มต่ำ ($\bar{X} = 33.05$) ตามลำดับจากคะแนนเต็ม 50

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบความสามารถในการใช้คำบุพบทระหว่างกลุ่มต่ำ กลางและสูง

กลุ่ม	ค่าเฉลี่ย	SD	Std. Error	df	F	Sig.(2-tailed)
ต่ำ	33.05	7.21	1.61	57	1.350	.267
กลาง	34.70	6.58	1.47			
สูง	36.15	3.42	.77			

แสดงว่า ทุกกลุ่มมีความสามารถ ในการใช้คำบุพบทใกล้เคียงกัน และลดหลั่นกันไปตามความสามารถในการอ่าน โดยมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน แต่กลุ่มต่ำและกลุ่มกลางมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานค่อนข้างสูง

4.3 ความสามารถในการเข้าใจส่วนของประโยคภาษาอังกฤษที่ละคำบุพบทเชื่อมโยง

เมื่อใช้ F-test หรือ One-way ANOVA เปรียบเทียบความสามารถระหว่างทั้งสามกลุ่มในการเข้าใจส่วนของประโยคภาษาอังกฤษที่ละคำบุพบทเชื่อมโยง ในภาพรวม พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .05 ดังปรากฏในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบความสามารถในการเข้าใจส่วนของประโยคภาษาอังกฤษที่ละคำบุพบทเชื่อมโยงระหว่างกลุ่มต่ำ กลางและสูง

กลุ่ม	ค่าเฉลี่ย	SD	Std. Error	Sum of square	Mean square	df	F	Sig. (2-tailed)
ต่ำ	48.10	1.17	.26			57	3.752	.029
กลาง	48.55	.83	.18					
สูง	48.85	.49	.11					
ระหว่างกลุ่ม				5.700	2.850	2		
ภายในกลุ่ม				43.300	.760			
ภาพรวม				49.000				

จากค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจส่วนของประโยคภาษาอังกฤษที่ละคำพบที่เชื่อมโยงพบว่า มีความใกล้เคียงกันมาก โดยคะแนนความสามารถในการเข้าใจส่วนของประโยคที่ละคำพบที่เชื่อมโยงลดหลั่นลงไปตามลำดับ แต่ถึงแม้ว่าจะต่างกันเพียงจุดทศนิยมก็ตาม ทุกกลุ่มก็มีคะแนนเฉลี่ยสูงมากหรือเกือบเต็ม 50 คะแนน อย่างไรก็ตามกลุ่มต่ำมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานที่สูงมากกว่าอีกสองกลุ่มอย่างเห็นได้ชัด แสดงถึงคะแนนที่ทิ้งช่วงห่างกันของผู้เรียนในกลุ่มต่ำ

อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบทั้งสามกลุ่มเป็นรายคู่ โดยใช้ Scheffe ผลเป็นดังที่ปรากฏในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 ความแตกต่างของความสามารถในการเข้าใจส่วนของประโยคภาษาอังกฤษที่ละคำพบที่เชื่อมโยงของกลุ่ม ต่ำ กลาง และสูง ทดสอบเป็นรายคู่

กลุ่มแบ่งคะแนน สูง กลาง ต่ำ (I)	กลุ่มแบ่งคะแนน สูง กลาง ต่ำ (J)	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig. (2-tailed)
ต่ำ	กลาง	-.45	.276	.272
ต่ำ	สูง	-.75*	.276	.031
กลาง	สูง	.30	.276	.556

พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .05 เฉพาะกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำเท่านั้น แสดงว่า ยิ่งนักศึกษามีความสามารถในการอ่านมากก็ยิ่งเข้าใจส่วนของประโยคที่เชื่อมด้วยคำพบที่ได้มากกว่า

4.4 ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้คำพบทภาษาอังกฤษและความเข้าใจส่วนของประโยคที่ละคำพบที่เชื่อมโยง

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้คำพบทในเนื้อเรื่องที่น่ามาให้กลุ่มตัวอย่างเดิมคำพบทกับความสามารถในการเข้าใจส่วนของประโยคที่ละคำพบที่เชื่อมโยง ทีละกลุ่มโดยใช้ Pearson's Correlation และใช้ Regression เพื่อดูผลในภาพรวม ผลปรากฏในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจส่วนของประโยคที่ละคำพบทและการใช้คำพบทในกลุ่มต่ำ กลาง และ สูง

กลุ่ม	n	ค่าสหสัมพันธ์	Sig. (2-tailed)
ต่ำ	20	.375	.103
กลาง	20	.662	.001
สูง	20	.171	.470
ภาพรวม	60	.486	.000

พบว่า ในภาพรวม ความสามารถในการเข้าใจส่วนของประโยคทีละคำพบทเชื่อมโยง มีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .000 ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง ($r = .468$) ดังนั้นจึงเป็นการยอมรับสมมุติฐานที่ว่า “มีความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการใช้คำพบทภาษาอังกฤษกับความสามารถในการเข้าใจส่วนของประโยคภาษาอังกฤษทีละคำพบทเชื่อมโยง” อย่างไรก็ตาม เมื่อดูทีละกลุ่ม พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .001 เฉพาะในกลุ่มกลางเท่านั้น ซึ่งเป็นความสัมพันธ์ระดับค่อนข้างสูง ($r = .662$) ในขณะที่กลุ่มต่ำมีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในระดับค่อนข้างต่ำ ($r = .375$) และกลุ่มสูงมีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในระดับต่ำ ($r = .171$)

4.5 ความผิดพลาดในการใช้คำพบทภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทย

จากจำนวนผู้ตอบผิดพลาดในแต่ละข้อ จะเห็นว่า ข้อสอบมีระดับปานกลางถึงค่อนข้างง่าย สำหรับจำนวนของผู้ที่ตอบถูกต้องและตอบผิดแต่ละข้อในแต่ละกลุ่ม และจำนวนและเปอร์เซ็นต์ที่ตอบถูกต้องและตอบผิดโดยรวมในแต่ละข้อ ปรากฏในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 จำนวนผู้ที่ตอบถูกต้องและตอบผิดในแต่ละข้อของแต่ละกลุ่มและจำนวนและเปอร์เซ็นต์ของผู้ตอบในภาพรวมของแต่ละข้อ

ข้อที่ (คำตอบ)	กลุ่ม	จำนวนคนที่ตอบถูก	จำนวนคนที่ตอบผิด	ตอบถูกโดยรวม ความถี่ (%)	ตอบผิดโดยรวม ความถี่ (%)
PASSAGE # 1					
1 (according to)	ต่ำ	1	19		
	กลาง	2	18		
	สูง	9	11	12 (20%)	48 (80%)
2 (by)	ต่ำ	10	10		
	กลาง	10	10		
	สูง	12	8	32 (53.33%)	28 (46.67%)
3 (of)	ต่ำ	17	3		
	กลาง	19	1		
	สูง	19	1	55 (91.67%)	5 (8.33%)
4 (among/of)	ต่ำ	10	10		
	กลาง	12	8		
	สูง	9	11	31(51.67%)	29 (48.33%)

ข้อที่ (คำตอบ)	กลุ่ม	จำนวนคน ที่ตอบถูก	จำนวนคน ที่ตอบผิด	ตอบถูกโดยรวม ความถี่ (%)	ตอบผิดโดยรวม ความถี่ (%)
5 (to)	ต่ำ	14	6	39 (65%)	21 (35%)
	กลาง	11	9		
	สูง	14	6		
6 (of)	ต่ำ	15	5	52 (86.67%)	8 (13.33%)
	กลาง	20	-		
	สูง	17	3		
7 (among/of)	ต่ำ	16	4	38 (63.33%)	22 (36.67%)
	กลาง	9	11		
	สูง	13	7		
8 (between/of)	ต่ำ	8	12	26 (43.33%)	34 (56.67%)
	กลาง	7	13		
	สูง	11	9		
9 (of)	ต่ำ	13	7	46 (76.67%)	14 (23.33%)
	กลาง	14	6		
	สูง	19	1		
10 (than)	ต่ำ	19	1	55 (91.67%)	5 (8.33%)
	กลาง	16	4		
	สูง	20	-		
11 (of)	ต่ำ	12	8	49 (81.67%)	11 (18.33%)
	กลาง	18	2		
	สูง	19	1		

ข้อที่ (คำตอบ)	กลุ่ม	จำนวนคน ที่ตอบถูก	จำนวนคน ที่ตอบผิด	ตอบถูกโดยรวม ความถี่ (%)	ตอบผิดโดยรวม ความถี่ (%)
12 (in)	ต่ำ	15	5	34 (56.67%)	26(43.33%)
	กลาง	19	1		
	สูง	1	20		
13 (in/of)	ต่ำ	19	1	40(66.67%)	20 (33.33%)
	กลาง	18	2		
	สูง	13	7		
14 (than)	ต่ำ	19	1	44 (73.33%)	16 (26.67%)
	กลาง	15	5		
	สูง	20	-		
15 (of)	ต่ำ	15	5	41(68.33%)	19 (31.67%)
	กลาง	17	3		
	สูง	19	1		
16 (of)	ต่ำ	18	2	44 (73.33%)	16 (26.67%)
	กลาง	17	3		
	สูง	19	1		
17 (in)	ต่ำ	17	3	45 (75%)	15 (25%)
	กลาง	12	8		
	สูง	16	4		
18 (of)	ต่ำ	14	6	43 (71.67%)	17 (28.67%)
	กลาง	14	6		
	สูง	15	5		

ข้อที่ (คำตอบ)	กลุ่ม	จำนวนคน ที่ตอบถูก	จำนวนคน ที่ตอบผิด	ตอบถูกโดยรวม ความถี่ (%)	ตอบผิดโดยรวม ความถี่ (%)
19 (in)	ต่ำ	15	5	48 (80%)	12 (20%)
	กลาง	15	5		
	สูง	18	2		
20 (by)	ต่ำ	2	18	14 (23.33%)	46 (76.67%)
	กลาง	6	14		
	สูง	6	14		
21 (than)	ต่ำ	18	2	54 (90%)	6 (10%)
	กลาง	17	3		
	สูง	19	1		
22 (on)	ต่ำ	16	4	48 (80%)	12 (20%)
	กลาง	14	6		
	สูง	18	2		
23 (in)	ต่ำ	16	4	43 (71.67%)	17 (28.33%)
	กลาง	19	1		
	สูง	18	2		
24 (in)	ต่ำ	16	4	43 (71.67%)	17 (28.33%)
	กลาง	19	1		
	สูง	18	2		
25 (of)	ต่ำ	8	12	40 (66.67%)	20 (33.33%)
	กลาง	12	8		
	สูง	20	-		

ข้อที่ (คำตอบ)	กลุ่ม	จำนวนคน ที่ตอบถูก	จำนวนคน ที่ตอบผิด	ตอบถูกโดยรวม ความถี่ (%)	ตอบผิดโดยรวม ความถี่ (%)
PASSAGE # 2					
26 (for)	ต่ำ	16	4		
	กลาง	15	5		
	สูง	9	11	40 (66.67%)	20 (33.33%)
27 (by)	ต่ำ	16	4		
	กลาง	13	7		
	สูง	13	7	42 (70%)	18 (30%)
28 (from)	ต่ำ	12	8		
	กลาง	18	2		
	สูง	20	-	50 (83.33%)	10 (16.67%)
29 (according to)	ต่ำ	-	20		
	กลาง	1	19		
	สูง	1	19	2 (3.33%)	58 (96.67%)
30 (within)	ต่ำ	4	16		
	กลาง	14	6		
	สูง	18	2	36 (60%)	24 (40%)
31 (for)	ต่ำ	16	4		
	กลาง	12	8		
	สูง	7	13	35 (58.33%)	25 (41.67%)
32 (around)	ต่ำ	15	5		
	กลาง	12	8		
	สูง	11	9	38 (63.33%)	22 (36.67%)
33 (in)	ต่ำ	19	1		
	กลาง	17	3		
	สูง	16	4	52 (86.67%)	8 (13.33%)

ข้อที่ (คำตอบ)	กลุ่ม	จำนวนคน ที่ตอบถูก	จำนวนคน ที่ตอบผิด	ตอบถูกโดยรวม ความถี่ (%)	ตอบผิดโดยรวม ความถี่ (%)
34 (than)	ต่ำ	20	-		
	กลาง	12	8		
	สูง	20	-	52 (88.67%)	8 (13.33%)
35 (about/ around)	ต่ำ	5	15		
	กลาง	10	10		
	สูง	11	9	26(43.33%)	34 (56.67%)
36 (per)	ต่ำ	20	-		
	กลาง	18	2		
	สูง	20	-	58 (96.67%)	2 (3.33%)
37 (from)	ต่ำ	14	6		
	กลาง	10	10		
	สูง	6	14	30 (50%)	30 (50%)
38 (in)	ต่ำ	19	1		
	กลาง	18	2		
	สูง	19	1	56 (93.33 %)	4 (6.67%)
39 (by)	ต่ำ	17	3		
	กลาง	9	11		
	สูง	18	2	44 (73.33%)	16 (26.67%)
40 (in)	ต่ำ	19	1		
	กลาง	14	6		
	สูง	14	6	47 (78.33%)	13 (21.67%)

ข้อที่ (คำตอบ)	กลุ่ม	จำนวนคน ที่ตอบถูก	จำนวนคน ที่ตอบผิด	ตอบถูกโดยรวม ความถี่ (%)	ตอบผิดโดยรวม ความถี่ (%)
41 (by/in)	ต่ำ	17	3	54 (90%)	6 (10%)
	กลาง	18	2		
	สูง	19	1		
42 (for/to)	ต่ำ	15	5	55 (91.67%)	5 (8.33%)
	กลาง	20	-		
	สูง	20	-		
43 (with)	ต่ำ	4	16	22 (36.67%)	38 (63.33%)
	กลาง	9	11		
	สูง	9	11		
44 (at/of/from)	ต่ำ	17	3	52 (86.67%)	8 (13.33%)
	กลาง	19	1		
	สูง	16	4		
45 (in)	ต่ำ	16	4	41(68.33%)	19 (31.67%)
	กลาง	9	11		
	สูง	16	4		
46 (to/into)	ต่ำ	17	3	47 (78.33%)	13 (21.67%)
	กลาง	16	4		
	สูง	14	6		
47 (of)	ต่ำ	9	11	47 (78.33%)	13 (21.67%)
	กลาง	18	2		
	สูง	20	-		

ข้อที่ (คำตอบ)	กลุ่ม	จำนวนคน ที่ตอบถูก	จำนวนคน ที่ตอบผิด	ตอบถูกโดยรวม ความถี่ (%)	ตอบผิดโดยรวม ความถี่ (%)
48 (at/of/from)	ต่ำ	18	2		
	กลาง	20	-		
	สูง	20	-	58(96.67%)	2 (3.33%)
49 (in)	ต่ำ	17	3		
	กลาง	18	2		
	สูง	17	3	58(96.67%)	2 (3.33%)
50 (of)	ต่ำ	14	6		
	กลาง	13	7		
	สูง	9	11	36 (60%)	24 (40%)

จากการคำตอบที่กลุ่มตัวอย่างเดิมในช่องว่างพบว่า อาจเป็นไปได้ว่า นักศึกษาบางคนไม่ทราบว่าการพบที่มีอะไรบ้าง และบางคนไม่สนใจชนิดของคำว่าเป็นคำบุพบทหรือไม่ สนใจแต่เพียงหาคำมาใส่เพื่อให้ได้ความหมายเท่านั้น ดังนั้นคำตอบจึงมีคำประเภทอื่นนอกเหนือจากคำบุพบทรวมอยู่ด้วย คำตอบอื่นที่ไม่ใช่คำบุพบทได้แสดงไว้ในช่องแรกภายใต้หัวข้อ “คำตอบผิดที่นักศึกษาตอบ” ในตารางที่ 7 ข้อสังเกตคือ ในบางข้อ คำตอบผิดจะคล้ายคลึงกันไม่ว่าจะเป็นนักศึกษากลุ่มต่ำ กลางหรือสูง อันเนื่องจากหลายสาเหตุซึ่งจะได้หยิบยกมาพูดต่อไปภายหลัง นอกจากนี้คือลัทธิท้ายในตารางที่ 7 ยังได้แสดงคำตอบที่ผิดในข้อต่างๆและจำนวนนักศึกษาที่ตอบผิดแสดงไว้ในวงเล็บหลังคำตอบผิดแต่ละคำตอบ ส่วนจำนวนนักศึกษาที่ไม่ตอบในข้อต่างๆ และไม่ได้คะแนนได้แสดงไว้ในช่องจำนวนผู้ไม่ตอบในแต่ละกลุ่ม

ตารางที่ 7 คำตอบที่ผิดและจำนวนผู้ที่ตอบผิดและไม่ตอบแต่ละข้อในแต่ละกลุ่ม

Passage #1 ข้อที่	คำตอบที่ ถูกต้อง	กลุ่ม	จำนวนผู้ ไม่ตอบ	คำตอบผิดที่นักศึกษาตอบ (จำนวนผู้ที่ตอบผิด)		
1	according to	ต่ำ	-	said (6) that(2) therefore (1)	as (2) for (4)	until (1) on (1)

Passage #1 ข้อที่	คำตอบที่ ถูกต้อง	กลุ่ม	จำนวนผู้ ไม่ตอบ	คำตอบผิดที่นักศึกษาคอบ (จำนวนผู้ที่ตอบผิด)		
		กลาง	-	and(1) said (1) every year (1)	as (1) by (3) for (1)	from (5) in (1) on (1)
		สูง	-	recently (1) every year (1) reported in (1)	as (3) from (2) in (2)	with (1)
2	by	ต่ำ	-		at (1) from (3)	in (1) of (5)
		กลาง	-	and (1)	from (4) to (1) on (1)	of (2) in (1)
		สูง	-		at (1) from (4)	in (2) to (1)
3	of	ต่ำ	-		by (2)	from (1)
		กลาง	-		to (1)	
		สูง	-		to (1)	
4	among / of	ต่ำ	1		at (1) within (1) since (3)	from (1) about (2) by means of (1)
		กลาง	1	age (1)	between (1) during (1)	from (3) over (1)
		สูง	-	aged (1)	between (2) to (1) on (1)	in (2) from (4)
5	to	ต่ำ	-		about (4) until (1)	during (1)
		กลาง	-	and (1)	about (2) under (1)	below (1)
		สูง	1		among (1)	under (1)
6	of	ต่ำ	-		all (1) by (3)	in (1)
		กลาง	-		-	
		สูง	-		to (2)	from (1)
7	among / of	ต่ำ	-	those (1) the (1)	for (1)	from (1)
		กลาง	1		at (1) with (1) in (1)	for(5) by (2)
		สูง	-		by (1) to (1) on (1)	in (2) for (2)

Passage #1 ข้อที่	คำตอบที่ ถูกต้อง	กลุ่ม	จำนวนผู้ ไม่ตอบ	คำตอบผิดที่นักศึกษาตอบ (จำนวนผู้ที่ตอบผิด)
8	between / of	ต่ำ	-	at (1) during (1) since (1) about (6) from (2)
		กลาง	-	aged (1) about (1) from (5) who are (1) during (3)
		สูง	-	at (1) among (1) with (2) about (1) from (4)
9	of	ต่ำ	-	that (1) on (4) by (1) are (1)
		กลาง	1	as (1) on (1) to (1) among (1) per (1)
		สูง	-	to (1)
10	than	ต่ำ	-	of (1)
		กลาง	1	over (4)
		สูง	-	-
11	of	ต่ำ	-	in (1) on (7)
		กลาง	-	on (2)
		สูง	-	on (1)
12	in	ต่ำ	-	by (1) from (1) on (3)
		กลาง	-	with (1)
		สูง	-	-
13	in / of	ต่ำ	-	and (1)
		กลาง	-	at (1) within(1)
		สูง	1	in (5) within (1)
14	than	ต่ำ	-	in (1)
		กลาง	-	about (1) of (1)
		สูง	-	-
15	of	ต่ำ	-	at (1) by(1) on (1)
		กลาง	-	compared in(1) to (1)
		สูง	-	in (1)
16	of	ต่ำ	-	about (1) at (1)
		กลาง	1	from (1) in (1)
		สูง	-	in (1)

Passage #1 ข้อที่	คำตอบที่ ถูกต้อง	กลุ่ม	จำนวนผู้ ไม่ตอบ	คำตอบผิดที่นักศึกษาตอบ (จำนวนผู้ที่ตอบผิด)	
17	in	ต่ำ	-	but (2)	at (1)
		กลาง	-	across (1) from (3)	of (3) through (1)
		สูง	1	for (10) on (1)	in (2)
18	of	ต่ำ	-	for (1) on (2)	in (1)
		กลาง	-	by (1) from (1)	in (3) on (1)
		สูง	1	for (1) on (1)	in (2)
19	in	ต่ำ	-	at (3) on (1)	among (1)
		กลาง	-	at (1) to (1) from (1)	for (1) among (1)
		สูง	-	among (1)	from (1)
20	by	ต่ำ	1	in (17)	
		กลาง	-	than (1)	in (13)
		สูง	-	the (1)	before (1) in (2)
21	than	ต่ำ	-	of (1)	over (1)
		กลาง	-	approximate (1)	over (1)
		สูง	-	approximate (1)	
22	on	ต่ำ	2	at (2)	
		กลาง	-	at (1) by (1)	from (3) over (1)
		สูง	-	in (1)	from (1)
23	in	ต่ำ	-	at (2) of (1)	between (1)
		กลาง	-	at (1)	
		สูง	-	including (2)	
24	in	ต่ำ	-	the (1)	at (2) of (1)
		กลาง	-	at (1)	
		สูง	2		-
25	of	ต่ำ	-	in (3) to (6)	on (3)
		กลาง	-	in (6)	to(2)
		สูง	-		-

Passage # 2 ข้อที่	คำตอบที่ ถูกต้อง	กลุ่ม	จำนวนผู้ ไม่ตอบ	คำตอบผิดที่นักศึกษาตอบ (จำนวนผู้ที่ตอบผิด)
26	for	ต่ำ	-	many (2) a (1) than (1)
		กลาง	-	the (1) a (2) more (1) the past (1)
		สูง	1	the (4) in (1) recent (1)
27	by	ต่ำ	-	in (2) to (1)
		กลาง	-	in (3) to (2) of (1) with (1)
		สูง	-	about (1) in (3) to (1) for (1) on (1)
28	from	ต่ำ	-	by (2) of (6)
		กลาง	-	of (1) out of (1)
		สูง	-	-
29	according to	ต่ำ	17	at present (1) besides (1) in case of (1)
		กลาง	8	besides (2) beside (2) from (3) despite (1) since (1) eventually (1)
		สูง	12	as a result (1) as for (1) for (1) besides (1) from (1)
30	within	ต่ำ	-	in (16)
		กลาง	-	in (6)
		สูง	-	in (2)
31	for	ต่ำ	2	to (2)
		กลาง	1	from (1) of (5) on (1)
		สูง	1	from (1) of (9) on (1) to (1)

Passage # 2 ข้อที่	คำตอบที่ ถูกต้อง	กลุ่ม	จำนวนผู้ ไม่ตอบ	คำตอบผิดที่นักศึกษาตอบ (จำนวนผู้ที่ตอบผิด)
32	around	ต่ำ	-	and (2) in (3)
		กลาง	-	in (4) of (3) through (1)
		สูง	-	all over (2) in (3) over (1) of (3)
33	in	ต่ำ	-	the (1)
		กลาง	-	especially (1) at (1) with regard to (1)
		สูง	-	only (1) for (3)
34	than	ต่ำ	-	-
		กลาง	-	by (1) in (5) over (2)
		สูง	-	-
35	about / around	ต่ำ	1	equal (1) in (3) and (1) or (1)
		กลาง	2	or (5) near (1) as (1) over (1)
		สูง	1	each (2) or (6)
36	per	ต่ำ	-	-
		กลาง	-	in (1) over (1)
		สูง	-	-
37	from	ต่ำ	-	on (6)
		กลาง	-	across (1) on (7) out of (2)
		สูง	-	on (12) out of (2)
38	in	ต่ำ	-	the (1)
		กลาง	-	also (1) at (1)
		สูง	-	from (1)
39	by	ต่ำ	-	for (1) of (2)
		กลาง	-	of (1) to (10)
		สูง	-	on (1) with (1)
40	in	ต่ำ	-	since (1)
		กลาง	-	from (2) since (4)
		สูง	-	from (1) since (5)
41	in	ต่ำ	-	by (2) since (1)
		กลาง	-	since (1) until (1)

Passage # 2 ข้อที่	คำตอบที่ ถูกต้อง	กลุ่ม	จำนวนผู้ ไม่ตอบ	คำตอบผิดที่นักศึกษาคอบ (จำนวนผู้ที่ตอบผิด)		
		สูง	-	during (1)		
42	to / for	ต่ำ	-	at (2) of (2)	during (1)	
		กลาง	-	-		
		สูง	-	-		
43	with	ต่ำ	-	and (1)	in (1)	for (14)
		กลาง	-	and (1)	as (1) for (5)	on (2) over (1)
		สูง	-	and (1)	by (1) under (1) on (2)	in (2) for (2)
44	at / of / from	ต่ำ	-	in (3)		
		กลาง	-	for (1)		
		สูง	-	in (4)		
45	in	ต่ำ	-	and (1)	at (2)	of (1)
		กลาง	-	at (10)		of (1)
		สูง	-	of (4)		
46	to / into	ต่ำ	-	in (2)	inside (1)	
		กลาง	-	in(3)	into (1)	
		สูง	-	in (5)	up (1)	
47	of	ต่ำ	-	unless (1)	for (10)	
		กลาง	-	for (10)		
		สูง	-	-		
48	at / of / from	ต่ำ	-	in the (2)		
		กลาง	-	-		
		สูง	-	-		
49	in	ต่ำ	-	and (1)	at (2)	
		กลาง	-	at (1)		of (1)
		สูง	-	of (3)		
50	of	ต่ำ	-	in (1)	for (5)	
		กลาง	-	in (2) for (2)	on (2) to (1)	
		สูง	2	in (4) to (2)	on (3)	

จากตารางที่ 7 พบว่าคำตอบผิดของทั้ง 3 กลุ่มคือ ต่ำ กลาง สูง มีความคล้ายคลึงกัน ซึ่งอาจจัดกลุ่มได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1. **กลุ่มคำนำหน้าคำนาม** (noun determiner) เนื่องจากส่วนที่จะตามหลังบุพบทได้ต้องเป็นคำนามหรือกลุ่มคำนาม นักศึกษาที่ไม่สามารถหาคำบุพบทมาเติมได้จึงเลือกคำในกลุ่มคำประเภทนี้มาเติมในช่องว่าง คำที่นักศึกษานำมาเติม เช่น a, the, those, many เป็นต้น

2. **คำสันธาน** (coordinating conjunctions และ subordinate conjunctions) และ**คำกริยาวิเศษณ์ที่ใช้เชื่อมโยงความหมาย** (conjunctive adverbs) คำที่นักศึกษานำมาเติม เช่น

ก. Coordinating conjunctions: and, but, or

ข. Subordinate conjunctions: that, than, unless

ค. Conjunctive adverbs: therefore, besides, also

3. **คำเนื้อหา** (content words) ซึ่งมักจะเป็นคำกริยา และคำกริยาวิเศษณ์

ก. คำกริยา: said, reported in, compared to

ข. คำกริยาวิเศษณ์:

- บอกเวลา เช่น recently, every year, eventually, at present

- อื่นๆ เช่น only, especially

4.6 สาเหตุของความผิดพลาดในการใช้คำบุพบท

จากการวิเคราะห์การเลือกใช้คำบุพบทเติมภาษาอังกฤษใน cloze test พบว่า คำผิดที่พบในแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกันมากนักระหว่างผู้ที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ กลาง และสูง ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นน่าจะมาจากสาเหตุดังนี้

1. อิทธิพลของภาษาแม่ (ภาษาไทย)

2. การเดาเนื่องจากยังไม่แม่นในการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษ

3. การมองบริบทไม่รอบคอบ (ไม่มองหาคำหลักของนามวลีที่ตามหลังคำบุพบท)

4. การไม่รู้ว่าคำใดเป็นคำบุพบท (หรืออาจรู้แต่สนใจหรือให้ความสำคัญกับความหมาย

หรือความเข้าใจมากกว่า)

1. อิทธิพลของภาษาแม่

1.1 การละคำกริยาในภาษาไทยในขณะที่ภาษาอังกฤษเมื่อมีคำกริยาจะต้องมีคำบุพบทบางแห่งประโยคภาษาแม่ อาจแปลรวมโดยไม่ต้องแปล nonfinite verb ที่อยู่ข้างหน้าคำบุพบทก็ได้ นอกจากนี้คำบุพบทไทยกับคำบุพบทอังกฤษไม่จำเป็น ต้องตรงกันเช่น ข้อที่ 2 “a new study released ___ the World Health Organization...” ภาษาไทยสามารถจะพูดได้ว่า “การศึกษาวิจัยชิ้นใหม่ขององค์การอนามัยโลกและธนาคารโลก...” ก็เข้าใจได้ โดยไม่ต้องแปลคำว่า released ซึ่งเป็นคำที่ต้องต่อด้วยคำบุพบท by ในภาษาอังกฤษ

1.2 ภาษาไทยและอังกฤษใช้คำบุพบทเหมือนกันได้ แต่ภาษาไทยมีคำบุพบทให้เลือกมากกว่าหนึ่งที่ใช้ได้ในตำแหน่งนั้น เช่น ข้อ 22 “killed _____ the roads” ซึ่งภาษาไทยและภาษาอังกฤษใช้บุพบท “บน หรือ on” เหมือนกัน แต่ภาษาไทยสามารถใช้คำว่า “ที่” ได้ด้วย จึงมีนักศึกษาบางคนใช้คำว่า “at” หน้า the roads อีกตัวอย่างหนึ่งคือ ข้อ 46 “added _____ the recipe” นักศึกษาใช้คำว่า “in” เพราะภาษาไทยใช้คำว่า “ใน” ได้ ในทำนองเดียวกัน บางครั้งภาษาอังกฤษเลือกใช้คำบุพบทได้หลายคำในบางแห่ง แต่ภาษาไทยใช้ได้เพียงคำเดียว เช่น คำว่า “ระหว่าง” ในภาษาไทย มีคำบุพบทภาษาอังกฤษที่เทียบได้ถึง 3 คำคือ between, during, among ตัวอย่างของอิทธิพลภาษาแม่เห็นได้จากข้อ 4 กลุ่มกลาง และกลุ่มสูงใช้ between แทนที่จะใช้ among

3. ความนิยมใช้คำบางคำในภาษาแม่ไม่เหมือนความนิยมในภาษาที่สองในบางบริบท แม้จะมีคำบุพบทบางคำที่ใช้ได้เหมือนกับภาษาอังกฤษแต่ภาษาไทยไม่นิยมใช้คำบุพบทนั้นในบางบริบท โดยมีตัวเลือกที่นิยมกว่า ตัวอย่างเช่น ข้อ 31 “the product will solve a major headache _____ local authorities” คำตอบคือ “for” หรือ “to” แต่ภาษาไทยนิยมใช้คำว่า “ของ” แม้คำว่า “แก่” ซึ่งเทียบเท่า “to” จะใช้ได้ แต่ไม่ใช่คำที่นิยมใช้ในบริบทนี้ในภาษาไทย

2. การเดาเนื่องจากยังไม่มีคามแม่นยำในการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษ

2.1 นักศึกษาบางคนยังไม่สามารถจำกฎการใช้คำบุพบทได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำบุพบทที่ใช้กับสถานที่ ในภาษาอังกฤษ ประเทศหรือเมืองใหญ่ ต้องใช้ “in” นำหน้า ในการเติมคำบุพบทในแบบทดสอบเช่น ข้อ 23 และ 24 แต่ภาษาไทยสามารถใช้ได้ทั้งคำบุพบท “ใน” และ “ที่” จึงเห็นนักศึกษาใช้ “at” นำหน้าประเทศ แต่เมื่อนักศึกษาจะใช้คำบุพบทผิดแต่แปลหรือเข้าใจไม่ผิด

2.2 การเลือกใช้คำบุพบทที่พบเห็นบ่อยมากกว่าจะคำนึงถึงความหมาย ตัวอย่างเช่น กรณีของการบอกเวลาในอนาคตที่ภาษาอังกฤษจะต้องใช้คำว่า “by” หน้าเวลา นักศึกษาไทยมักไม่ค่อยพบการใช้ “by” ซึ่งในกรณีนี้ภาษาไทยมีคำเทียบเท่า คือ “พอเมื่อ” บ่อยนัก ทำให้นักศึกษาเลือกใช้คำที่พบเห็นบ่อยๆ นำหน้าเวลา เช่น ในข้อ 20 และ ข้อ 40 ต้องใช้ “by” นำหน้า คศ. แต่ นักศึกษาใช้ “in” และแปลว่า “ใน คศ.” ซึ่งที่ถูกต้องควรแปลว่า “พอถึงปี คศ.” ทำให้ความหมายผิดไปจากต้นฉบับ กรณีนี้ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาไทยไม่ค่อยได้ใช้คำบุพบทดังกล่าวบ่อยเช่นกัน

2.3 การเข้าใจผิดว่าคำบุพบทบางตัวของภาษาอังกฤษใช้แทนกันได้ เห็นได้จากข้อ 17 “decreasing _____ all OECD countries” ซึ่งต้องใช้คำว่า “in” นำหน้า แต่นักศึกษาใช้ “among” นำหน้า คำว่า all OECD countries โดยที่ในบริบทนี้ countries มี all มาข้างหน้าทำให้ใช้ “among” ไม่ได้ อีกตัวอย่างหนึ่งคือ การใช้ “in” แทนที่จะใช้ “within” ในข้อ 30 ทำให้ความหมายผิดไป และ ข้อ 32 “.local authorities _____ the world.” เมื่อนักศึกษาเห็นคำว่า the world ก็จะใช้คำว่า “in” เพราะคิดว่ามีความหมายเหมือน “around”

3. การมองบริบทไม่รอบคอบ

การใช้คำบุพบทต้องดูทั้งคำที่มาข้างหน้าและคำที่ตามมา ผู้ใช้จะมองเพียงส่วนหน้าหรือส่วนหลังอย่างเดียวไม่ได้ เช่น ข้อ 50 นักศึกษาเห็นคำว่า research มาข้างหน้าจึงเลือกใช้ in, on, to, for ซึ่งหากนักศึกษาดูส่วนของข้อความข้างหน้าจะเห็นว่า research ตัวนี้เป็นกรรมของ do ส่วนที่มาข้างหน้าคือ another two and a half years คือส่วนขยายของคำว่า research ดังนั้นจะต้องใช้ of ไม่ใช่คำบุพบทตัวอื่น

ที่เป็นไปได้คือ นักศึกษาอาจไม่ทราบว่า คำใดบ้างที่เป็นคำหลัก และคำใดที่เป็นส่วนขยายของนามวลี โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีที่ค่านามขยายค่านามด้วยกัน การใช้คำบุพบทโดยเฉพาะคำที่มาข้างหน้าหรือข้างหลังทันที ไม่ดูบริบทให้กว้างขึ้น และการไม่สามารถระบุคำหลักของนามวลีที่ตามหลังคำบุพบทได้ทำให้เกิดการผิดพลาดในการเติมคำบุพบทที่ถูกต้อง ตัวอย่างของการผิดพลาดดูได้จากข้อที่ 11, 15 และ 18 นักศึกษาเห็นคำว่า road อยู่ข้างหน้าจึงใส่ “on” โดยไม่ดูคำหลักของนามวลีและไม่ดูว่าคำที่มาข้างหน้าเป็นคำใด และข้อ 50 นักศึกษาหลายคนใช้คำว่า “for” และ “on” แทนที่จะใช้คำว่า “of” นำหน้าคำว่า research

4. การไม่รู้ว่คำใดเป็นคำบุพบท

การที่นักศึกษาดตอบโดยใช้ คำประเภทอื่น (parts of speech) ที่ไม่ใช่คำบุพบทในบางแห่ง เช่น also, and, or, eventually, each, only, especially เป็นต้น ทำให้ผู้วิจัยเชื่อว่านักศึกษารู้ว่คำบางคำไม่ใช่คำบุพบท หรือไม่ก็เพราะว่า นักศึกษามุ่งจะทำความเข้าใจมากกว่าจะสนใจชนิดของคำ โดยนักศึกษารู้ภูมิหลังผูกโยงความ มากกว่าที่จะสังเกตลักษณะด้านภาษา (linguistic features)

ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นสะท้อนให้เห็นถึงวิธีการเลือกใช้คำบุพบทอันมีภาษาแม่เป็นทั้งตัวช่วยและอุปสรรคและการทำความเข้าใจส่วนที่มีคำบุพบทเชื่อม โยงของนักศึกษาไทยอันมีภาษาแม่เป็นตัวช่วยมากกว่าอุปสรรค และสะท้อนความแตกต่างของการมองโลกของคนไทยและคนที่เป็นเจ้าของภาษาอังกฤษ

บทที่ 5

บทสรุป การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่องนี้ศึกษาการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษ ความเข้าใจส่วนของประโยคที่ละคำบุพบทเชื่อมโยง และความสัมพันธ์ระหว่างการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษและความเข้าใจส่วนของประโยคที่ละคำบุพบทเชื่อมโยง โดยกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยนักศึกษาระดับปริญญาโทคณะต่างๆ 4 คณะได้แก่ รัฐประศาสนศาสตร์ บริหารธุรกิจ พัฒนาการเศรษฐกิจ และสถิติประยุกต์ ในสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์จำนวน 60 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่มย่อยคือ สูง กลาง และต่ำ ตามระดับความสามารถในการอ่านที่วัดโดยแบบทดสอบการอ่านมาตรฐาน (an English reading test) ของ Harold V. King and Russell N. Campbell ก่อนทำการทดสอบในเรื่องคำบุพบท ซึ่งเครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบทดสอบมีลักษณะเป็น cloze test ที่เว้นเฉพาะคำบุพบทให้กลุ่มตัวอย่างเดิมจำนวน 50 คำจาก 2 passages ที่นำมาจากนิตยสาร Choices และหนังสือพิมพ์รายวัน The Bangkok Post อย่างละหนึ่งเรื่อง โดยแบบทดสอบมีค่าความน่าเชื่อถือเท่ากับ .737 ผลการศึกษาพบว่า ในภาพรวมนักศึกษาทำคะแนนการใช้คำบุพบทได้ในระดับค่อนข้างสูง (ค่าเฉลี่ยจากกลุ่มต่ำไปกลุ่มสูง เท่ากับ 33.05, 34.70, 36.15 ตามลำดับจากคะแนนเต็ม 50) เมื่อใช้ one-way ANOVA เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างกลุ่ม ไม่พบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างทั้ง 3 กลุ่ม ตรงกันข้าม นักศึกษาทำคะแนนความเข้าใจในส่วนที่ละคำบุพบทเชื่อมโยงได้ในระดับสูงทุกกลุ่ม (ค่าเฉลี่ยจากกลุ่มต่ำไปกลุ่มสูงเท่ากับ 48.10, 48.55, 48.85 ตามลำดับจากคะแนนเต็ม 50) และเมื่อใช้ one-way ANOVA เพื่อดูความแตกต่าง ในด้านความสามารถในการเข้าใจส่วนของประโยคที่ละคำบุพบทเชื่อมโยงระหว่างทั้ง 3 กลุ่ม พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในภาพรวม ณ ระดับ .05 แต่เมื่อทดสอบเป็นรายคู่โดยใช้ Scheffe พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกลุ่มต่ำกับกลุ่มสูง ณ ระดับ .05 เท่านั้น ทั้งนี้ถึงแม้ว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่างๆจะต่างกันน้อยมาก แต่ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มต่ำสูงกว่าอีกสองกลุ่ม

เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถในการใช้คำบุพบทกับคะแนนความสามารถในการเข้าใจส่วนที่ละคำบุพบทเชื่อมโยงภายในแต่ละกลุ่มและในภาพรวมโดยใช้ Pearson's Correlation พบว่า ในภาพรวมมีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .000 โดยสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง ($r = .486$) แต่เมื่อดูทีละกลุ่มพบว่ามีความสัมพันธ์กันในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .01 เฉพาะกลุ่มกลางเท่านั้น โดยมีความสัมพันธ์ระดับค่อนข้างสูง ($r = .662$) ส่วนกลุ่มต่ำและกลุ่มสูงพบความสัมพันธ์เชิงบวกแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ส่วนสาเหตุหลักของความผิดพลาดในการใช้คำบุพบทได้แก่ อิทธิพลของภาษาแม่ (ภาษาไทย) การเดาเนื่องจากยังไม่แม่นในการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษโดยไม่ได้อิงภาษาแม่ การ

มองบริบทไม่รอบคอบ และการไม่รู้ว่าคำใดเป็นคำบุพบท หรืออาจมุ่งให้ได้ความหมายมากกว่าประเภทของคำที่ใช้ในแต่ละแห่งของประโยค

5.1 การอภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อศึกษาความสามารถในการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษ พบว่า ในภาพรวม ความสามารถในการใช้คำบุพบทของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่มีความสามารถในการอ่านสูง กลาง หรือต่ำไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ถึงแม้ว่าคะแนนเฉลี่ยที่ได้จะลดหลั่นกันไปโดยกลุ่มต่ำได้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุดและกลุ่มสูงได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด โดยเมื่อคำนวณเป็นเปอร์เซ็นต์แล้ว ทั้ง 3 กลุ่มรวมกันจะได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 69.27% ของคะแนนเต็ม (ค่าเฉลี่ยของทั้ง 3 กลุ่มรวมกัน = 34.63 จากคะแนนเต็ม 50) ซึ่งจัดได้ว่านักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการใช้คำบุพบทใน authentic text ที่เป็นเนื้อเรื่องยาว โดยเฉลี่ยค่อนข้างสูง อย่างไรก็ตาม สิ่งที่พบบ่งบอกว่าการใช้คำบุพบทยังคงเป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาไทย เพราะเป็นไปได้ที่จะใช้คำบุพบทผิดพลาดถึงมากกว่า 30 เปอร์เซ็นต์หากเขียนเรียงความด้วยตนเอง

ในเรื่องความเข้าใจ นักศึกษาสามารถทำคะแนนการแปลหรือความเข้าใจส่วนของประโยคทีละคำบุพบทได้สูง โดยคะแนนที่ได้ในทุกกลุ่มเป็นคะแนนที่เกือบเต็ม คะแนนเฉลี่ยที่ได้ของแต่ละกลุ่มต่างกันเพียงจุดทศนิยม แสดงว่า คำบุพบทแทบไม่ได้เป็นปัญหาในเรื่องความเข้าใจ ทั้งนี้ เพราะผู้อ่านสามารถใช้ความรู้ภาษาแม่ (linguistic knowledge of the mother tongue) และความรู้เกี่ยวกับโลก (world knowledge) มาใช้ช่วยในการทำความเข้าใจหรือ มาเชื่อมโยงหรือตีความส่วนของประโยคที่มีคำบุพบทเชื่อมโยงได้ ดังจะเห็นได้จากการแปลของนักศึกษาที่สะท้อนความเข้าใจในการอ่าน ดังนั้นคำบุพบทจึงเป็นปัญหาในการทำความเข้าใจน้อยสำหรับผู้อ่านไม่ว่าจะเป็นกลุ่มสูง กลาง หรือต่ำ อย่างไรก็ตาม เมื่อศึกษาความแตกต่างในภาพรวม พบว่า คะแนนเฉลี่ยความเข้าใจส่วนของประโยคทีละคำบุพบทมีความแตกต่างกันที่มีนัยสำคัญทางสถิติใน และเมื่อเปรียบเทียบรายคู่ พบว่า มีความแตกต่างกันเฉพาะกลุ่มต่ำกับกลุ่มสูงเท่านั้น แสดงว่า คำบุพบทสร้างปัญหาความเข้าใจลดลงเรื่อยๆเมื่อผู้อ่านมีความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้น

เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้คำบุพบทกับความสามารถในการเข้าใจส่วนของประโยคทีละคำบุพบทเชื่อมโยง ในภาพรวม พบว่า มีความสัมพันธ์กันเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับ .000 แต่เป็นมีความสัมพันธ์เชิงบวกในระดับปานกลางเท่านั้น แสดงว่า ในบางแห่งของประโยค ผู้อ่านเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างคำ แต่ไม่สามารถเลือกใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง ซึ่งเป็นเรื่องปกติของผู้ที่เรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่ทักษะการรับรู้ (receptive skill) จะสูงกว่าทักษะการใช้งาน (productive skill) (Chastain, 1976: 280) อีกทั้ง การใช้คำบุพบทภาษาไทยและภาษาอังกฤษไม่จำเป็นต้องใช้คำเดียวกันในทุกแห่ง ผู้เรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจึงต้องอาศัยการจดจำคำบุพบทที่เหมาะสมกับบริบทหรือคำที่อยู่รอบข้างด้วย

อาจกล่าวได้ว่า ภาษาแม่เป็นทั้งตัวช่วยและเป็นทั้งอุปสรรคในการอ่านและการใช้ภาษาต่างประเทศ ในที่นี้ พบว่า ภาษาแม่เป็นอุปสรรคในการเลือกใช้คำบุพบทในระดับหนึ่ง ในขณะที่ดูเหมือนจะเป็นตัวช่วยในการทำความเข้าใจคำบุพบทภาษาต่างประเทศมากกว่าเป็นอุปสรรค และความรู้เกี่ยวกับโลกจะช่วยด้านความเข้าใจในการอ่านมากกว่าจะช่วยด้านการใช้คำบุพบทเช่นกัน อันดูได้จากคะแนนการใช้คำบุพบทซึ่งต่ำกว่าคะแนนความเข้าใจ

แต่ที่น่าสังเกตคือ เมื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจส่วนของประโยคที่เชื่อมโยงด้วยคำบุพบทกับการใช้คำบุพบทภายในแต่ละกลุ่ม พบว่า มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกอย่างน้อยสำคัญทางสถิติเฉพาะกลุ่มกลางเท่านั้น โดยมีความสัมพันธ์ระดับค่อนข้างสูง ในขณะที่พบความสัมพันธ์ในเชิงบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติในกลุ่มต่ำและกลุ่มสูง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากทั้งสองกลุ่มมีการกระจายของคะแนนสูง (สังเกตจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน)

การเข้าใจคำบุพบทจะใช้เป็นตัวทำนายความสามารถในการอ่านได้หรือไม่ จากสิ่งที่พบในงานวิจัยนี้ อาจกล่าวได้ว่า คำบุพบทไม่ใช่สิ่งที่เหมาะสมในการใช้ทำนายความสามารถในการอ่านโดยรวมของผู้อ่าน เนื่องจากนักศึกษาทั้ง 3 กลุ่มที่แบ่งกลุ่มตามระดับความสามารถในการอ่านก่อนการทดสอบเรื่องคำบุพบท สามารถทำคะแนนได้สูงไล่เลี่ยกันในการแปลเพื่อแสดงความเข้าใจ การพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างกลุ่ม อาจเป็นเพราะนักศึกษาที่อยู่ในกลุ่มความสามารถในการอ่านเดียวกัน มีความสามารถในการเข้าใจคำบุพบท แตกต่างกันในกลุ่มค่อนข้างมาก ซึ่งดูได้จากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน คงเป็นเพราะเหตุนี้จึงทำให้ Mikk (1997) ไม่สามารถยืนยันได้ชัดเจนลงไปว่า คำบุพบทสามารถทำนายระดับความสามารถในการอ่านได้หรือไม่

อนึ่ง การวิจัยครั้งนี้สะท้อนให้เห็นอิทธิพลทางวัฒนธรรมต่อการใช้ภาษา วิธีที่คนต่างวัฒนธรรมมองโลกไม่จำเป็นต้องเหมือนกันเสมอไป ซึ่งเห็นได้จากการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษ ผิดพลาดของนักศึกษาไทย เช่น ภาษาไทยใช้คำว่า “ที่” และ “ใน” นำหน้าคำบอกสถานที่ที่ได้โดยไม่มีความแตกต่างด้านความหมาย แต่ภาษาอังกฤษ เจ้าของภาษาจะใช้คำทั้งสองในโอกาสต่างกัน ภาษาอังกฤษใช้คำว่า “at” เพื่อระบุสถานที่ (location) ของผู้พูดและบ่งชี้เป็นนัยว่า เขาหรือเธอทำกิจกรรมที่ต้องกระทำ ณ ตรงที่นั่น (สถานที่ + กิจกรรม) ขณะที่คำว่า “in” บ่งบอกแต่เพียงสถานที่เท่านั้น เช่น “I’m **at** the office.” = ฉันกำลังทำงานในห้องทำงาน

“I’m **in** the office.” = ฉันอยู่ในที่ห้องทำงานแต่ไม่จำเป็นต้องกำลังทำงานอยู่

อีกประการหนึ่งภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีความแตกต่างกันในเรื่องการใช้คำบุพบท แม้จะเป็นตำแหน่งเดียวกันในประโยค ก็ตาม และจำนวนคำบุพบทที่เป็นตัวเลือกที่ใช้ได้ก็ยังคงแตกต่างกันด้วย ตัวอย่างเช่น ภาษาไทยพูดว่า “ประทับใจ**ใน** (in)” แต่ภาษาอังกฤษใช้ “ประทับใจ**กับ**หรือ**โดย**(with or by) ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความหมายที่ผู้พูดตั้งใจ พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ การชอบใช้คำบุพบท

บางคำในบางบริบทในภาษาไทยและภาษาอังกฤษและความแตกต่างด้านวัฒนธรรมมีผลต่อการเลือกใช้คำบุพบท แต่ก็ไม่มีผลต่อความเข้าใจมากนัก

นอกจากนี้ การใช้ภาษาอย่างเป็นทางการ (language formality) ก็มีบทบาทในการเลือกใช้คำบุพบท ตัวอย่างเช่นในข้อที่ 48 ในแบบทดสอบ “researchers_____ university” ภาษาอังกฤษสามารถใช้ at, of, from คำใดคำหนึ่งแต่ที่ดีที่สุดในบริบทนี้คือ at ส่วน คำบุพบท of ดูไม่ค่อยเหมาะสม แม้บางคนจะยอมรับได้ เพราะปกติ of จะใช้กับตำแหน่งงานระดับสูง เช่น I’m a lecturer at the university, but he is the president of the university.

สิ่งที่พบในงานวิจัยนี้สนับสนุนคำกล่าวของ Foust (1982) ที่ว่า คำบุพบทมีระดับความยากง่ายแตกต่างกันทั้งในการใช้และในการทำความเข้าใจ ในงานวิจัยนี้ คำบุพบทที่มีหลายคำรวมกัน (complex preposition) มีอยู่เพียงหนึ่งคำ คือ according to ซึ่งพบว่าคำบุพบทประเภทนี้ยากกว่าคำบุพบทคำเดียว เมื่อให้ผู้เรียนเติมเอง แต่จะไม่ใช่ปัญหาในการอ่านหากปรากฏอยู่ใน text ตรงกันข้ามคำที่ดูเหมือนง่าย เช่น in กับ within เป็นคำที่มีปัญหาเพราะนักศึกษาไทยเข้าใจว่าความหมายเหมือนกัน

ประการสุดท้าย สิ่งที่พบในงานวิจัยนี้จะสนับสนุนไวยากรณ์แบบดั้งเดิมที่จัดคำบุพบทเป็นคำโครงสร้าง เพราะกลุ่มตัวอย่างสามารถแปลส่วนของประโยคที่ละคำบุพบทเชื่อมโยงได้ถูกต้อง ซึ่งบ่งชี้ถึงความสามารถในการใช้ความรู้ภูมิหลังในการเดาความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือข้อความที่เชื่อมโดยคำบุพบทได้

5.2 บทสรุป

ผลการวิจัยพบว่า คะแนนความสามารถในการเข้าใจคำบุพบทสูงกว่าความสามารถในการใช้คำบุพบท คำบุพบทต่างๆมีความยากง่ายไม่เท่ากันทั้งในการใช้และการทำความเข้าใจ จากความผิดพลาดในการแปลของนักศึกษา ทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษในด้านการใช้คำบุพบท การใช้คำบุพบทเป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาไทยซึ่งไม่ใช่เจ้าของภาษา เพราะในการสื่อความสัมพันธ์เดียวกัน ภาษาไทยและภาษาอังกฤษไม่จำเป็นต้องใช้คำบุพบทคำเดียวกันในทุกๆแห่งที่ต้องใช้คำบุพบทเชื่อมโยง สำหรับข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยนั้น นอกจากจะเป็นเรื่องของการเดาเพราะไม่สามารถจำหลักการใช้ได้แล้ว อิทธิพลของภาษาแม่มีบทบาทสำคัญมากในการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษ (mother tongue interference) นอกจากนี้ ในบริบทเดียวกัน จำนวนคำบุพบทในภาษาไทยที่ใช้ในจุดเดียวกันได้ไม่จำเป็นเท่ากับจำนวนคำบุพบทที่ใช้ในจุดเดียวกันในภาษาอังกฤษ อีกทั้งคำบุพบทที่นิยมใช้ก็แตกต่างกันไปในแต่ละภาษา แม้ภาษาไทยจะมีคำบุพบทที่เหมือนกับภาษาอังกฤษและสามารถใช้ได้ในที่แห่งเดียวกัน แต่ความชอบใช้คำบุพบทคำหนึ่งมากกว่าอีกคำหนึ่งในบริบทนั้นๆของทั้งสองภาษาก็ทำให้เกิดการผิดพลาดในการใช้คำบุพบทได้ นอกจากนี้คำบุพบทบางตัวยังมีการใช้อย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ (formality) ในแต่ละภาษาต่างกันไปอีกด้วย

ในการใช้คำบุพบทภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย ภาษาแม่เป็นทั้งตัวช่วยและอุปสรรค เพราะแต่ละภาษาไม่จำเป็นต้องใช้คำบุพบทคำเดียวกันในทุกที่ แต่ในการทำความเข้าใจส่วนของประโยคที่เชื่อมด้วยคำบุพบทภาษาอังกฤษของผู้เรียนไทยนั้น ภาษาแม่ไม่ได้เป็นอุปสรรคในการทำความเข้าใจ แต่เป็นตัวช่วยในการอ่านเข้าใจได้มาก นอกเหนือจากความรู้เกี่ยวกับโลกหรือความรู้ภูมิหลังในเรื่องที่อ่าน

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะสำหรับการเรียนการสอน

เนื่องจากคำบุพบทที่เป็นปัญหาในการอ่านมีน้อยเพราะผู้อ่านสามารถใช้ความรู้ภูมิหลังและภาษาแม่ช่วยตีความได้ ดังนั้น ในการสอนการอ่านเร็ว (speed reading) ผู้สอนสามารถสอนให้ผู้เรียนฝึกอ่านเร็วโดยให้ความสนใจกับคำบุพบทน้อยกว่าคำประเภทอื่นที่เป็น คำเนื้อหา (content word) โดยอาจกวาดสายตาผ่านไปโดยเร็วได้

อนึ่ง จำนวนคำบุพบทมีจำกัดในทุกภาษา การที่นักศึกษาใช้คำอื่นแทนการใช้คำบุพบทอาจเป็นเพราะนักศึกษาไม่ทราบว่าคำใดบ้างเป็นคำบุพบท และจากการวิจัยพบว่านักศึกษาไม่รู้แม้กระทั่งคำที่พบบ่อยๆ คือ according to ว่าเป็นคำบุพบท ดังนั้นผู้ที่จะสอนคำบุพบทภาษาอังกฤษจึงควรให้ list ของคำบุพบททั้งหมดที่มีในภาษาอังกฤษทั้งประเภท simple preposition และ complex preposition พร้อมตัวอย่างการใช้ เพื่อให้ศึกษามีไว้อ้างอิง และในการอ่านผู้สอนควรสอนให้สังเกตการใช้คำบุพบททั้งสองประเภท โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเภทหลัง และผู้ที่สอนไวยากรณ์หรือการเขียนควรสอนวิธีการใช้คำบุพบทประเภทหลังนี้ด้วย

คำบุพบทเป็นคำเชื่อมโยงที่บางครั้งก็ต้องดูคำที่มาข้างหน้าว่าจะต้องตามด้วยคำบุพบทตัวใด บางครั้งก็ต้องดูจากคำนามที่มาข้างหลังคำบุพบท ผู้สอนจึงควรชี้ประเด็นนี้ให้ผู้เรียนทราบตลอดจนฝึกการใช้คำบุพบทในบริบทต่างๆ และต้องสอนให้สังเกต formality ของการใช้คำบุพบทที่ใช้แทนกันได้ และความหมายที่ต่างกันไปบ้าง (shade of meaning) เช่น

He is not at home now; he is at the party. (ผู้พูดไม่ได้อยู่ที่งานเลี้ยง)

He is in the party. I've just met him. (ผู้พูดอยู่ที่งานเลี้ยง)

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป มีดังนี้

1. ในงานวิจัยนี้คำบุพบทตัวเดิมๆในบริบทเดิมๆเกิดซ้ำกันหลายแห่งในแบบทดสอบ เนื่องจากเป็นเนื้อหาที่ต่อเนื่องกัน ทำให้แบบทดสอบค่อนข้างง่าย งานวิจัยครั้งต่อไปควรใช้ text ที่ยากกว่านี้ นอกจากนี้ควรหาเนื้อเรื่องที่มี complex prepositions มาใช้ทดสอบด้วย

2. ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจส่วนของประโยคที่ละคำบุพบทและความสามารถในการใช้คำบุพบท ซึ่งพบความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับปานกลางในภาพรวม แต่พบว่า มีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเฉพาะใน กลุ่มที่มีความสามารถในการอ่านระดับกลางเท่านั้น ส่วนอีกสองกลุ่มคือ กลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ มีความสัมพันธ์เชิงบวกอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ งานวิจัยครั้งต่อไปจึงควรศึกษา 2 กลุ่มหลังนี้อีกครั้งในประเด็นนี้เพื่อหาเหตุผลว่าทำไม ความสัมพันธ์ระหว่างสองตัวแปรนี้จึงไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. เนื่องจากคำบุพบทนั้น ในตำราภาษาศาสตร์สมัยปัจจุบันจัดเป็นคำเนื้อหา (Aitchison, 2003) แต่ traditional grammar จัดคำบุพบทเป็นคำโครงสร้าง (structure word or function word) งานวิจัยนี้พบว่า คำบุพบทที่เป็นปัญหาในการอ่านมีน้อย ข้อค้นพบจึงมีแนวโน้มที่จะสนับสนุนการจัดคำบุพบทเป็นคำโครงสร้าง มากกว่า งานวิจัยครั้งต่อไปจึงควรศึกษาว่า มีกรณีใดบ้างที่คำบุพบทน่าจะจัดเป็นคำเนื้อหา และกรณีใดบ้างที่ควรจัดเป็นคำโครงสร้าง เพราะหนังสือสารานุกรมออนไลน์ Wikipedia อธิบายว่า คำกริยาวิเศษณ์ส่วนใหญ่เป็นคำเนื้อหา แต่ไม่ใช่คำกริยาวิเศษณ์ทุกคำที่เป็นคำประเภทรูปนั้น ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่คำบุพบทจะมีลักษณะดังกล่าวด้วยเช่นกัน ดังนั้นงานวิจัยครั้งต่อไปจึงควรศึกษาในเรื่องนี้

4. ควรมีการศึกษาอิทธิพลหรือบทบาทของคำหรือกลุ่มคำภาษาอังกฤษประเภทอื่นๆต่อความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียนไทยด้วย เช่น ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง phrasal verbs, prepositional verbs และ phrasal-prepositional verbs กับความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษ

References

- Aebersold, J. A. and Field, M.L. (1997). *From Reader to Reading Teacher*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Aitchison, J. (2003). *Linguistics*. (6th ed.) London: Cox & Wyman.
- Arlin, M. (1983). Children's comprehension of semantic constraints on temporal prepositions. *Journal of Psycholinguistic Research*, 12 (1), 1-15.
- Barnett, M. (1989). *More than Meets the Eye: Foreign Language Reading Theory and Practice*. Englewood Cliffs, NJ: CAL & Prentice-Hall.
- Carrel, P.L. (1985). Facilitating ESL reading by teaching text structure. *TESOL Quarterly*, 19, 727-752.
- Carrel, P.L., Pharis, B.G. & Liberto, J.C. (1989). Metacognitive strategy training for ESL reading. *TESOL Quarterly*, 23, 647-678.
- Chastain, Kenneth. (1976). *Developing Second-Language Skills: Theory to Practice*. 2nd ed. Chicago: Rand McNally College.
- Day, R. R. and Bamford, J. (1998). *Extensive Reading in the Second Language Classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Dillner, M. H. and Olson, J. P. (1977). *Personalizing Reading Instruction in Middle, Junior, and Senior High Schools*. New York: Macmillan Publishing.
- Foust, C. D. (1982). *The Relationship between Understanding Prepositions and Reading Comprehension*. Dissertation Abstract, University of Michigan, Ann Arbor.
- Geva, E. (1992). Reading comprehension in a second language: The role of conjunctions. *TESL Canada Journal*, 1, 85-96.
- Grabe, W. and Stoller, F. L. (2002). *Teaching and Researching Reading*. Hong Kong: Graphicraft.
- Grabowski, J. and Weiss, P. (1996). The prepositional inventory of languages: A factor that affects comprehension of spatial prepositions. *Language Sciences*, 18(1-2), 19-35.
- Harrison, C. (1992). The reading process and learning to read. In C. Harrison & M. Coles (Eds.), *The Reading for Real Handbook* (pp. 3-28). London: Routledge.
- Kemmerer, D. (2005). The spatial and temporal meanings of English prepositions can be independently impaired. Cited by Amy Patterson-Neubert in *Thinking of Prepositions Turns Brain 'on' in Different Ways*, Purdue News, January 2005. Retrieved September 11, 2009, from <http://www.purdue.edu/UNS/html4ever/2005/050125>
- Khampang, P. (2006). Thai difficulties in using English prepositions. *Language Learning*. 24 (2), 215-222.
- Leech, G. Deuchar, M. and Hoogenraad, R. (1982). *English Grammar for Today: A New Introduction*. Hong Kong: Macmillan.
- Meyer, B.J., Brandt, D.M. & Bluth, G.M. (1981). Use of top-level structure in text: Key for reading comprehension of ninth-grade students. *Reading Research Quarterly*. 14(1): 30-48.
- Mikk, J. (1997). Parts of speech in predicting reading comprehension. *Journal of Quantitative Linguistics*, 4(1-3), pp. 156-163.
- Parvaresh, V. and Nemati, M. (2008). Metadiscourse and reading comprehension: The effect of language and proficiency. *Electronic Journal of Foreign Language Teaching*. 5(2), 220-239.
- Permpikul, C. (1999). *A Comparative Analysis of Thai and English*

- Contrastive Discourse Markers: With a Discussion of the Pedagogical Implications*. Retrieved July 17, 2009, from <http://linguistlist.org/pubs/diss/browse-diss-action.cfm?DissID=415>
- Quirk, R., Greenbaum, S., Leech, G. and Svartvik, J. (1972). *A Grammar of Contemporary English*. London: Longman Group.
- Raymond, P.M. (1993). The effects of structure strategy training on the recall of expository prose for university students reading French as a second language. *Modern Language Journal*, 77, 445-458.
- Smith, F. (1994). *Practical English Usage*. Oxford: Oxford University Press.
- Spyridakis, J.H. and Standal, T.C. (1986). Headings, previews, logical connectives: Effects on reading comprehension. *Journal of Technical Writing and Communication*. 16(4) 343-354.
- Swan, M. (1983). *Practical English Usage*. Oxford: Oxford University Press.
- Tang, G. (1992). Planes of discourse. In S. Rignvi (Ed.), *The Twofold Voice: Essays in Honour of Ramesh Mohan* (pp. 70-89). Salzburg: Salzburg University Press.
- Wardhaugh, Ronald. (2003). *Understanding English Grammar: A Linguistic Approach*. (2nd ed.) Singapore: Blackwell Publishing
- Wikipedia Encyclopedia. (2007). John Dewey. Retrieved September 11, 2009 from http://en.wikipedia.org/wiki/Function_word
- Zadeh, E. A. (2006). The role of textual signals in L2 text comprehension. *ESP Malaysia*. 12, 1-18.

ภาคผนวก

The Cloze Test

Directions: In the following passages, prepositions are missing. Fill in each blank with an appropriate preposition. Be careful; some prepositions consist of more than one word. Then translate the whole passages into Thai.

Passage 1

1.2 Million Die Each Year in Traffic Accidents

Road traffic injuries kill 1.2 million people each year and injure or disable 50 million more, (1) according to a new study released (2) by the World Health Organization and the World Bank. Road accidents are the second leading cause (3) of death (4) among / of five (5) to 29 year-olds, and the third leading cause (6) of death (7) among / of people (8) between / of 30-44 years (9) of age globally.

More (10) than 80 percent (11) of road deaths occur (12) in developing countries, although the residents (13) of / in these countries own less (14) than 20 percent (15) of the world's road vehicles. While both the number and rate (16) of vehicle accidents are decreasing (17) in all OECD countries, the numbers or rates (18) of road injuries are rapidly increasing (19) in all developing countries and it is estimated that (20) by 2020 more (21) than 300,000 people will be killed (22) on the roads each year both (23) in China and (24) in India. Automobile accidents cost developing countries an estimated 1.5-2.0 percent (25) of GDP.

(Slightly adapted from Choices, June 2004, p. 5.)

Passage 2

Science: British Research Success

Finally, gum that won't stick

London—British researchers said yesterday they had cracked a sticky problem that scientists have been chewing over (26) for years (27) by inventing gum which is easily removable (28) from shoes, pavements and hair.

(29) According to its developer, Revolymer, chewing gum, which should be launched next year, disappears naturally (30) within / "in" possible with difference in meaning] 24 hours.

If it catches on, the product will solve a major headache (31) for local authorities (32) around / all over the world.

(33) In Britain alone, councils spend more (34) than 150 million pounds ((35) about / around 10.5 billion baht) (36) per year blitzing gum (37) from the streets using chemicals or spray jets.

(38) In Singapore, the authorities tackled the problem (39) by banning chewing gum (40) in 1992, but the measure was relaxed (41) in / by 2004 to make gum available (42) to / for people (43) with a medical prescription.

Professor Terence Cosgrove, Revlymer's chief scientific officer who is also an academic (44) at / of / from Bristol University (45) in southwest England, said the gum was less sticky when a polymer had been added

(46) to / into the recipe.

“The advantages (47) of our Clean Gum is that it has a great taste, it is easy to remove and has the potential to be environmentally degradable,” Professor Cosgrove said.

Last week, researchers (48) at / of / from University College Cork (49) in southwest Ireland said they were developing a biodegradable gum and added they needed to do another two and a half years (50) of research to develop the final product. AFP

(Slightly adapted from Bangkok Post, Saturday 15, 2007, p.1.)